

BIBLIOTECA DE O LIRA

EVDANE PRICE

**PARADISUL
ROZ**

ROMAN COMPLECT

Pretul 1 lira

BIBLIOTECA DE O LIRA

apare sub îngrijirea d-lui MoŞE MAUR

ומרגע שליח
מספרה לצפון
POMERANTZ SIMO
COAFOR

PARADISUL ROZ

בז המספרה קרית-שמונה

de EVADNE PRICE

Traducere de MARTHA COHEN

CAPITOLUL 1

— Primeşte te rog, felicitările mele!

Sally îl privi pe domnul Fordyce, fără să înțeleagă prea bine ce-i spune. Prin ceaţa lacrimilor, figura notarului îi apărură confuză, iar vorbele sale păreau lipsite de orice fel de semnificaţie. În timp ce acesta citise actul testamentar, ea se pierduse în lumea amintirilor. Alături de ea, perechea Wilbraham şedea copleşită de tristeţe. Timp de 20 de ani fusese în serviciul reşedinţei "Cedrii", somptuoasă proprietate care de atunci încolo, urma să-i aparţină Sallyei.

— Răposatul dumitale soţ, ţi-a lăsat prin testament toate bunurile lui, — Sally, — abstracţie făcînd de o sumă lipsită de însemnătate, testată servitorilor săi.

— N-am nevoie de nimic, din toate astea. Il vreau pe Unchiul Brian, zise ea.

Incepu să plîngă din nou. Ca prin vis auzi cum d-na Wilbraham îl întrebă pe avocat dacă se poate re-trage.

După plecarea servitorilor, avocatul se apropie de Sally.

— Te înțeleg, fetiço, dar trebuie să faci față loviturii. Ești obligată să trăiești și să iei asupra ta noile răspunderi pe care le ai. Ai moștenit o avere considerabilă și trebuie să te gîndești, deci, la viitorul tău.

— Nu am nici un fel de viitor, fără unchiul Brian, spuse Sally printre suspine. Nu am pe nimeni, pe lume, pe nimeni! Unchiul Brian mi-a dat numele lui, numai ca să oprească bîrfelile oamenilor meschini din oraș. Dar a fost pentru mine ca un tată, știi foarte bine. N-am vrut să mă mărit cu el. Dealtfel și tu te-ai împotrivit.

— Trebuie să recunosc, răspunse avocatul, că atunci cînd Brian mi-a cerut părerea, am considerat că cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut, era să te trimeată departe de casa lui. Dar el spunea că ești singură pe lume și că ai suferit prea mult la moartea mamei tale. M-am lăsat convins și i-am sugerat ideea să se însoare cu tine. Așa a și făcut, dar asta a provocat cel mai mare scandal, din cîte a avut parte acest orașel. Un bărbat care se apropie de șaiszeci de ani, în-surat cu o fată de șaptesprezece!

— Îi urăsc pentru spiritul lor îngust, strigă Sally. Provincialii îștia nu văd decît răul peste tot. Unchiul Brian s-a căsătorit cu mine, numai ca să-mi poată apăra onoarea. În afară de asta, nu era o căsătorie, ceea ce a fost între noi. Am continuat să-l numesc “un-

chiule”, iar servitorii îmi spun pînă în ziua de azi, “domnișoara Sally”.

— Stiu foarte bine că a fost vorba de o căsătorie de formă, încuviințată domnul Fordryce. Brian a fost îndrăgostit de mama ta, și a iubit-o pînă în ultima zi a vieții lui. Dar ea, l-a părăsit ca să se mărite cu altul. După moartea mamei tale, însă, el a fost acela care a avut grijă de tine. Si acum ți-a lăsat toate bunurile lui. N-a pus decît o singură condiție: să vinzi casa și să pleci departe de orașelul acesta. “Nu vreau ca biata copilă să fie privită cu ochi răi de lumea de aici”. mi-a spus cînd a redactat testamentul. Brian mi-a cerut să am grijă de tine pînă la vîrsta de douăzeci și unu de ani. După această vîrstă nu mai am nici un drept să te supraveghez. Vei fi liberă să-ți administrezi averea așa cum înțelegi. Totuși voi fi fericit să-ți ofer sfatul meu, ori de cîte ori vei avea nevoie. Ești o fată bogată, draga mea!

Pe Sally, bogăția n-o interesa cîtuși de puțin. Nu se putea împăca cu ideea că l-a pierdut pe unchiul Brian, și că a rămas complet singură pe lume.

— Te-ai gîndit la ce vei face deacum înainte?

Fata fusese gata-gata să spună: „Vreau să devin actriță, ca mama mea”, — dar în ultima secundă hotărîse că e mai bine să țină acest gînd pentru ea. Privi pe fereastră. Era toamnă, și frunzele copacilor căpătaseră o culoare arămiu-ruginie. În cîteva clipe amintirile trecură fulger prin mintea ei. Notarul îi respectă tăcerea, iar ea vedea altă zi de toamnă, în urmă cu doi ani, cînd venise cu unchiul Brian, la “Cedrii”...

Tocmai părăsise băncile școlii, și putuse în sfîrșit

să fie alături de mama ei. Dar, această fericire a fost de foarte scurtă durată. Intr-o seară, mama a făcut o criză de inimă în timpul unui spectacol și a mai apucat doar să trimită după Brian. Foarte puțin timp după sosirea acestuia, ea și-a dat sufletul, încredințându-și unica fiică, fostului ei logodnic.

Mama ei, Dena Ames a fost o actriță de provincie, cu un real talent. Viața ei însă, a fost din cele mai grele, mult mai grea decât și-ar fi putut imagina vreodată, propria ei fiică. Ea a lăsat să-i scape gloria din mână, preferînd să joace în trupe obscure, unde i se putea oferi de lucru în permanență, și astfel a fost în stare să facă față tuturor dorințelor copilului ei. Sacrificîndu-și propria-i carieră, i-a dat lui Sally toate șansele de a reuși în viață. Un singur lucru i-a interzis însă. Să urce pe scenă.

— Lumea teatrului e prea aspră pentru tine, i-a spus ea. Ești o fetiță sensibilă, draga mea, și niciodată nu vei putea face față loviturilor ce ți le poate rezerva viața de actriță. Vreau să fi fericită. Vei studia și vei avea toate șansele ca viitorul să se deschidă senin, în fața ta. Vei avea un serviciu stabil și vei fi ferită de grija zilei de mâine. Teatrul îți ia totul și nu-ți dă, în schimb nimic. Ași vrea să te văd măritată, cu un băiat bun și cumsecade...

“Nu vreau să mă mărit mamă! Vreau să fiu independentă, să cîștig bani. Dă-mi voie să părăsesc școala și să-mi încerc norocul pe scenă”, — a rugat-o Sally.

Dar Dena a rămas intransigentă. Viața ei fusese un eșec prea amar, ca să riște același lucru pentru fiica sa. Sally a aflat drama mamei sale abea după moar-

tea ei, cînd i-a căzut în mînă jurnalul de amintiri al defunctei. În acest jurnal Dena povestea despre pasiunea ei pentru frumosul actor Rex Barchester, bărbatul care a părăsit-o pe cînd fetița ei n-a avut decît șase luni. Acesta a fost tatăl pe care Sally nu l-a văzut nici o dată. Dena fusese logodită cu Brian, cînd a apărut Rex în calea ei. Si-a părăsit logodnicul cu puțin înainte de data căsătoriei, ca să-și urmeze iubitul. A devenit apoi vedeta trupei de teatru condusă de Rex Barchester. Dar Sally a aflat din jurnal că, tatăl ei nu s-a căsătorit niciodată cu mama ei. Nu i-a povestit unchiul Brian adevărul. Dena s-ar fi putut căsători cu Brian oricînd, căci acesta n-a încetat nici o clipă s-o iubească — dar ea a fost prea corectă ca să facă acest lucru. L-a iertat pe Rex Barchester pentru infidelitatea sa. Sally însă, nu l-a putut ierta.

Pe patul de moarte, Dena a pus mîna lui Sally, în mîna fostului ei logodnic, și a șoptit: “Nu merit asta, după tot ce ți-am făcut. Brian, dar Sally nu are decît șaptesprezece ani și e singură pe lume. E lipsită de experiența vieții și nepermis de inocentă pentru zilele noastre. Vrei să ai grijă de ea?”

— Desigur, Dena.

— Dragul meu, dacă n-ași fi fost atît de inconștientă, am fi putut trăi fericiți toată viața noastră, — au fost ultimele ei cuvinte.

Dena Ames a zîmbit, și a închis pentru veșnicie ochii ei frumoși. Cîteva zile după aceea, unchiul Brian a adus-o pe Sally la “Cedrii”.

Sosirea ei la reședința lui Brian a stîrnit bîrfeli.

Animozitatea oamenilor față de Sally, s-a mani-

festat la început prin intermediul unei servitoare, care a refuzat să-i facă un neînsemnat serviciu: "Nu sunt aici, pentru fete de felul dumitale, — a spus ea. Eu nu servesc decât oameni cumsecade". Unchiul Brian a concediat-o imediat, sperînd că Sally n-a înțeles aluzia fetei.

A doua zi însă, a venit la "Cedrii" soția pastorului, ca să protesteze împotriva faptului că Sally locuiește acolo fără nici o însoțitoare. "D-na Wilbraham nu reprezintă o garanție sigură și orașul întreg este scandalizat", — a spus ea. Sally a fost nevoită, în sfîrșit, să înțeleagă.

În seara aceea a spus: "Trebuie să plec de aici, unchiule".

— Va să zică, aici am ajuns, — a răspuns unchiul. Nu ai decât două alternative, Sally, ori părăsești "Cedrii", ori înfrunți opinia publică. Ce alegi?

— Nu vreau să plec, dar nu văd cum aș putea rămîne...

— În schimb eu văd. Te poți căsători cu mine.

Si astfel au fost căsătoriți. Dar imediat după ceremonie unchiul Brian a încetat de a-și mai da ofranda bisericii din oraș. A rupt relațiile cu toți locuitorii și a rămas doar cu un singur prieten: avocatul Fordyce. Pînă într-atît nu le-a putut ierta concetățenilor săi însinuarea abjectă la adresa lui Sally, încît a obligat-o pe aceasta prin testament, ca după moartea sa, să vîndă "Cedrii" și să trăiască în altă parte.

— Dar, unde să mă duc? întrebă ea pe Fordyce.

— Ai putea să vii la noi pentru un timp. Sunt

convins că soția mea va fi foarte fericită, să te aibe printre noi.

Sally era, însă, convinsă că soția avocatului n-ar fi fericită s-o aibe de musafir. D-na Fordyce, era una din acele femei cu sufletul înghețat, care nu s-a situat de partea bîrfitorilor orașului, numai din interes de afaceri.

— Nu, nu cred că ar fi bine, — răspunse ea cu glas amabil.

— În cazul acesta stabilește-te la Londra, zise Fordyce. Aceasta era dealtfel și dorința unchiului duminic. Zicea că ești o fată curajoasă și deși abia ai împlinit 19 ani, poți înfrunta viața. Zicea că în ultimii ani aproape că n-ai trăit. Era convins că-ți vei putea organiza viața.

Sally îl ascultase în tăcere. Nu se putea hotărî la nimic. Deodată Fordyce abandonează tonul prietenesc și reluînd cel ceremonial de executor al testamentului zise:

— Mai am o ultimă formalitate de îndeplinit astăzi: trebuie să-ți predau o scrisoare de la unchiul tău. M-a rugat să-ți spun că trebuie să o citești numai cînd ești singură. Iat-o! Si îi înmîină un plic mare, după care Fordyce își luă rămas bun de la Sally și plecă.

Abia cînd a rămas singură Sally examinează atentă plicul pe care era scris:

“Pentru Sally, ca s-o citească după moartea mea”.

“Nu pot s-o citesc! Nu pot,

Se apropie de fereastră. Jos, în parc, oamenii se plimbau liniștiți, în grupuri sau în familie. Toată lumea părea să aibă cîte un suflet, numai ea, Sally, era

abandonată, singură pe lume. Se înapoiă la scrisoare. Poate acolo era dezlegarea. Poate că unchiul o va sfătui de dincolo de mormînt, ce să facă cu viața ei, căci ea singură nu știa nimic, nu dorea nimic, nu simțea nimic, în afară de vaga atracție pentru scenă.

Plicul era greu. Cînd l-a deschis a găsit înăuntru o scrisoare și un pachet cu bani. Bani? Dar pentru ce? Luă scrisoarea și citi:

“Scumpa mea fetiță.

“Te numesc astfel, deoarece dacă lucrurile s-ar fi întîmplat, așa cum mi-am dorit, ai fi fost fetița mea, — și a mamei tale, pe care am iubit-o toată viața.

“De cînd ai venit să locuiești cu mine la “Cedrii”, fericirea a intrat în casa mea. Bîrfelile care m-au determinat să mă căsătoresc formal cu tine, nu mi-au cauzat nici un rău. Dimpotrivă! Mi-au dat posibilitatea de a face din tine moștenitoarea întregii mele averi.

“Viața ta a fost tristă pînă acum, copila mea. Ti-ai pierdut prea de timpuriu mama și acum m-ai pierdut și pe mine, căci în timp ce citești aceste rînduri, eu mă aflu deacum alături de ea. Gîndul că te voi lăsa singură, mă întristează nespus. Dar ești tînără și ești obligată să te bucuri de viață.

“Vei găsi în acest plic, un pachet cu bani, două mii de lire sterline, în total. Vreau să cheltuiești acești bani, cum îți va face mai multă plăcere, fără să-i povestești bătrînului Fordyce de existența lor. Distrează-te cu banii aceștia, sau oferă-ți o bucurie, micuța mea Sally. Îți poți permite orice nebunie cu ei. Bucu-

ră-te de banii mei, căci eu nu m-am putut bucura de ei, după ce am pierdut-o pe mama ta, atunci cînd a plecat cu actorul acela. Fă-ți prieteni, cumpără-ți rochii frumoase, umple-ți viața cu tot felul de lucruri interesante. Imi simt conștiința încărcată, cînd mă gîndesc cît de puțin am făcut pentru tine. N-am făcut decît să mă bucur de prezența ta în casa mea. Nici măcar nu ți-am cumpărat o haină de vizon, lucru pe care și-l doresc toate fetele tinere. Cumpără-ți acum una, dar nu cu "banii pentru nebunii" pe care îi ai în acest plic. Aceștia nu sunt bani pentru obiecte necesare. Spune-i bătrînului Fordyce să-ți cumpere o haină. Banii aceștia sunt peste cei, pe care el trebuie să ți-i dea lunar pînă la majorat, cînd tot ce se realizează din vînzarea bunurilor mele îți va fi predat.

"Îți mulțumesc micuța mea fiică, pentru dulceața și bunătatea cu care te-ai comportat față de mine. Dea Domnul ca viața ta să fie fericită. Gîndește-te că sunt în sfîrșit împăcat, căci o am pe scumpa mea Dena, alături de mine".

"Unchiul Brian"

Sally începu din nou să plîngă. Dar, încetul cu încetul lacrimile se uscară, și ea se apropie de pachetul de bani. Ii privi, uimită. Ce drăguț din partea unchiului că s-a gîndit să-i lase bani "pentru nebunii". Dar, ce fel de "nebunii" ar putea face ea într-un oraș în care nu cunoaște pe nimeni?

CAPITOLUL 2

Sally s-a stabilit la un hotel londonez, unde mai fusese cu unchiul Brian cu cîteva luni înainte de moartea lui. Era un hotel de oarecare anvergură totdeauna plin de lume. Nu cunoștea pe nimeni, dar în restaurantul hotelului, avea senzația că toți se uită la ea curioși și fără simpatie. "Oare toți oamenii sunt atît de uricioși," se întreba ea.

Timpul și-l împărțea greu. A doua zi, după sosirea ei s-a dus să asculte un recital de pian, la "Albert Hall". Pentru un scurt interludiu, s-a aflat deodată în lumea magică a muzicii și toate suferințele ei au dispărut, fără urme. Dar, odată cu sfîrșitul recitalului, îi reveniră în minte suferințele și singurătatea ei. Apoi ea trebui să treacă printr-o grea încercare: o Sîmbătă seara, singură, la Londra. S-a gîndit întîi să-și cheltuiască timpul la un spectacol, dar nu găsi nimic interesant. Toate filmele ce rulau pe ecranele londoneze, nu reprezentau decît o înșiruire de crime și de orori. Se du-se deci, devreme la culcare.

Timp de două săptămîni, Sally viziona cîte două spectacole de teatru pe zi, pînă cînd la un moment dat avu senzația, că e supra-saturată de scenă. După aceste două săptămîni primi vizita domnului Fordyce, care o invită la masă la Savoy. Sally purta aceeași rochiță gris, pe care o purtase cînd a părăsit "Cedrii".

— Nu ți-ai cumpărat nimic?

— Nu.

— De ce?

— Nu mi-ai spus că nu am dreptul să-mi cheltuiesc banii cu extravagante?

Iși aminti că nu-i este permis să pomenească nimic despre “banii pentru nebunii” lăsați de unchiul Brian.

— Asta nu înseamnă că nu ai dreptul să-ți cumperi strictul necesar. Ai carnetul tău de cecuri, și un cont destul de mărișor. Trebuie să-ți acorzi o după amiază de cumpărături.

Domnul Fordyce se simțea puțin jenat.

— Bine, așa am să fac.

— Nu vrea să fiu indiscret, dar mi-ar place să știu ce ți-a scris prietenul meu, în ultima lui scrisoare.

— Scrie că ar fi dorit să-mi cumperi un mantou de vizon.

— Ti-a lăsat această scrisoare, pentru... asta?

— Nu, mi-a mai pomenit și despre mama.

— Înțeleg că e vorba de o scrisoare foarte personală, fetițo. N-am să dau buzna în viața ta. În privința mantoului de vizon, sigur că ai să-l ai.

După masă, un taxi i-a dus la unul din cele mai mari saloane de blănuri din Londra. Domnul Fordyce ceru să i se arate cel mai frumos mantou de vizon din magazin. Era într-adevăr minunat, dar când auzi prețul, Sally fu gata-gata să leșine. Domnul Fordyce, însă, spuse cu cel mai perfect calm: “Bine, o vom lua pe asta”.

— Dar, îmi pot permite? șopti Sally.

— O haină de blană reprezintă o investiție, răsunse el evaziv. În orice caz, am să contractez o poliță de asigurare.

Blana sosi la hotel după două zile. Sally o îmbrăcă, și se privi în oglindă. “Intr-adevăr, un vizon face mi-

nuni pentru fetele tinere, își spuse ea. Trebuie să-mi asortez rochii și pălării la el.

Dar, detesta să facă cumpărături. Vînzătoarele de prăvălii o intimidau. În afară de asta, cui îi poate face plăcere să umble singură prin magazine? Si apoi, cui îi pasă cum arată Sally. Ea se întreba tot timpul, ce ar putea face cu banii "pentru nebunii", și nu le putea găsi nici o întrebuințare. "Ce păcat că mama nu mai trăiește, își spunea ea, — toată viața a avut sărmana, nevoie de bani și acum cînd nu mai e, am la dispoziție două mii de lire, cu care nu știu ce să fac. Au venit prea tîrziu. Oare totul vine prea tîrziu în viața oamenilor?"

Sally ar fi dat orice, să poată da vremea înapoi, să se trezească într-o bună dimineată din nou la "Cedrii", în decorul ei familiar, cu grădina și cu tot ce a îndrăgit, în jurul ei. Ar fi vrut să poată spune "a fost un vis urît", și să se bucure în continuare de tinerețea ei, și de viață. Dar, din păcate, singurătatea în care se afla nu era "un vis urît", ci cruda realitate.

— Singurătatea mă duce la disperare, — i-a spus domnului Fordyce, cînd acesta a venit din nou s-o vadă. Dacă nu mi se întîmplă ceva în curînd, cred că o să-mi pierd mințile. Mi-e din ce în ce mai greu să suport".

— Ai răbdare, draga mea, i-a răspuns părintește avocatul.

— Răbdare? Pentru ce? Ti-ar place să fii singur înrt-un hotel anost, ca îsta?

— Mi-ar place chiar foarte mult, zîmbi domnul Fordyce.

— Nu te cred. Nu se poate să-i placă cuiva existența asta inutilă. Am ajuns să regret că sunt bogată. Dacă n-ași fi avut bani, ași fi fost obligată să-mi găsesc ceva de lucru. De ce nu încerci să găsești ceva pentru mine?

— Dar poți lucra în biroul meu. Dacă vrei, începi chiar mâine.

Replica a pus-o pe Sally în încurcătură. A dat un răspuns în doi peri și a schimbat imediat discuția. Domnul Fordyce, era satisfăcut în sinea lui. “Temperamentele astea vulcanice ale fetelor nu valorează nici două parale, gîndi el. Toată ziua plînge că vrea de lucru, și dacă îi oferi, se face că nu aude. Cred că știu cu ce să-i închid gura de acum înainte, dacă mai plînge că se plictisește”.

Totuși Sally vroia de lucru, dar numai în teatru. De la gîndul ăsta n-o putea abate nimeni și nimic.

— Am să-mi cumpăr revista “Scena”, — hotărî ea. Poate acolo voi găsi un răspuns la problema mea. Ideea era foarte bună. “Scena” era publicația cea mai răspîndită printre oamenii de teatru. Mama Sallyei a citit-o toată viața ei. O numea “Biblia mea”.

Camerista i-a adus revista pe care începu s-o citească de la un capăt la celălalt. Află, printre altele, că ultimul spectacol în care a jucat mama ei, continua să țină afișul cu altă actriță în rolul principal. “Ca și cum nimic nu s-a întîmplat, gîndi ea. Piesa merge înainte, nimeni nu e de neînlocuit”.

Trecu apoi la rubrica “Oferte de serviciu”. Nu se căutau decît dansatoare de cabaret și stripteaseuse.

“Cred că sunt în stare de ceva mai bun”, — își spuse fata.

— Era gata să pună revista pe masă, când un anunț îi sări în ochi:

“Căutăm asociat și finanțator”.

“Pentru iubitorii de artă dramatică! Vi se oferă o ocazie unică. Dacă doriți să finanțați și eventual să participați la un spectacol, alături de o vedetă renumită, o puteți face investind doar 2000 lire sterline. Discreție absolută. Adresați-vă: P.O.B. J X 200”.

Părea că destinul a condus-o spre această revistă, după cum tot destinul l-a îndemnat pe unchiul Brian să-i lase “banii pentru nebunii”. Exact suma de care avea nevoie să-și încerce norocul.

A citit anunțul de câteva ori, cu inima bătând și nervii încordați la extrem.

“Doamne, fă ca banii mei să fie primiți. Fă ca eu să fiu cea aleasă. N-ași putea suporta încă un eșec.”

Se decise să răspundă pe loc și să ducă ea însăși răspunsul la redacția “Scenei”. Revista apăruse chiar în ziua aceea, așa că Sally putea spera că încă nu s-au gândit și alți investitori.

“E minunat e minunat! Niciodată n-am fost atât de optimistă”, cînta sufletul Sallyei.

Se așeză la micul birou din cameră și începu să-și compună cu grijă scrisoarea, ca să fie redactată în stilul cel mai atrăgător. Pînă la urmă găsi formula ce-i păru convenabilă:

“Stimate P.O.B. J X 200,

“Am citit în “Scena” anunțul dumitale, atât de atrăgător. Ași fi foarte fericită dacă mi s-ar permite

să investesc două mii de lire sterline, la punerea în scenă a unei piese. Ași dori să finanțez acest spectacol dar și să particip la el, dacă se poate, deși sunt complet lipsită de experiență. N-am jucat niciodată, totuși sunt, strâns legată de lumea teatrului, deoarece părinții mei au fost actori. Doresc din suflet să devin și eu actriță.

“Ași vrea să ne întâlnim cât mai curînd posibil, ca să putem discuta pe îndelete proiectul.

“Sunt aproape sigură că vei alege oferta mea, și ți-ași rămîne îndatorat, dacă vei lua-o în considerare prima.

Te rog să-mi telefonezi la hotel, ca să putem fixa o întâlnire.

A dumitale,

Sally Hall

A dus scrisoarea la redacție, și s-a înapoiat la hotel. Acum avea o preocupare. Cea de a se întreba: Cît va dura pînă va primi răspunsul lui J X 200? Cine era J X 200? Un bărbat? O femeie? Poate sub acest nume se ascundea obrazul fermecător al unui actor? Căută să și-l imagineze și în gînd îl compara cu Rex Barchester, tatăl ei, cel care a fost “geniul rău” în viața mamei sale. Nu! Nu vroia să aibă de a face cu nici un actor. Îi cunoștea prea bine. Se ruga în gînd ca “J X 200” să fie o femeie. Si într-adevăr, o femeie fu aceea care îi telefonă a doua zi:

— Vorbesc cu doamna Sally Hall? întrebă un glas fermecător.

— Da, cine e la telefon?

— Sunt “J X 200”.

— Oh, articolă Sally, cu greu.

— Numele meu este Milli Macqueen. continuă vocea. Nu știi dacă ai auzit de mine.

— Sigur că am auzit! — strigă Sally entuziasmată.

Cum să nu fi auzit de Milli Macqueen. Cine nu auzise de ea? Milly a fost în tinerețe vedeta celebrei trupe "Gaiety". Deținea încă rubricile cronicilor mondene. Tot timpul apărea în cele mai diferite locuri, ca vedetă oaspete a televiziunii, sau ca delegată să întâmpine un star de la Hollywood. Inaugura bazare, participa la recepții...

— Mă simt foarte onorată că ai auzit de mine, doamnă Hall, — răspunse Milli cu dulceață în glas.

— Oh, doamnă Macqueen! Ești chiar dumneata aceea care ai nevoie de două mii de lire pentru o nouă piesă?

— Chiar eu!

— Nu-mi vine să cred, că am avut așa un noroc.

— Nu-i așa? Mie mi-a plăcut scrisoarea dumitale, după cum dumneata ai fost atrasă de anunțul meu. Am avut noroc amîndouă.

— Da! Da! Da!

— Când vrei să ne întâlnim ca să discutăm despre toate astea?

— Cît mai curînd posibil. Vrei să iei masa cu mine, astă seară, la hotel?

— Nu dragă. E prea "snob" pentru mine. Nu pot suporta atmosfera aceea sufocantă. Nu te superi, nu-i așa? Locuiești acolo?

Rîsul se auzi din nou, plin, simpatic, molipsitor.

— Ba da, dar mă plictisesc și eu de moarte aici. Atunci, să ne întâlnim unde vrei dumneata. Cunoști toate localurile din Londra. Alege unul și voi veni la întâlnire.

— Am o idee mai bună. Am o lojă la teatrul “Drury Lane”. Impresarul e bun prieten cu mine și va fi foarte încântat să te aibe de oaspete. Vom vedea spectacolul, și după aceea vom sta de vorbă despre ce ne interesează. Vrei? Ai fost vre-odată la teatrul “Drury Lane”?

— Nu, răspunse Sally.

— Ai să vezi că o să-ți placă. Ușierii poartă încă uniforme de pe vremea regelui Charles, când “Drury Lane” era teatrul regal. Vreau să spun că nu chiar “aceleași” uniforme, ci altele, exact la fel. La intrarea fiecărei loji, stă câte un ușier în uniformă aduce spectatorilor băuturi răcoritoare dacă i se comandă. Ti-ar place?

— Mi-ar place la nebunie, doamnă Mcqueen, — se entuziasmă Sally.

— Atunci pune-ți cea mai drăguță rochie de seară din câte ai și vino să mă întâlnești cu un sfert de oră înainte de începerea spectacolului. Imbracă-te frumos, căci după spectacol am de gând să te iau la un restaurant elegant.

Sally era aproape leșinată de fericire când, după un laconic “au revoir”, — Milly a închis telefonul. Se părea că lucrurile încep să “se miște”, și pentru ea. Să asisti la un spectacol de teatru, la “Drury Lane”, alături de faimoasa Milli Macqueen, nu însemna puțin lucru. Fata se ciupi ca să se convingă că nu visează.

Dar, deodată, un gând îngrozitor îi străbătu creierul...
“Nu avea o rochie de seară!” Avea trei rochițe drăguțe de după amiază, una roz, una bleu și alta neagră cu guleraș alb. Erau foarte potrivite pentru “Cedrii”, dar în nici un caz pentru o lojă la ‘Drury Lane’.

“Trebuia să mă gândesc că odată și odată mi se va întâmpla ceva neobișnuit! De ce nu mi-am cumpărat nici o rochie? Mi-am pierdut atîta timp învîrtindu-mă fără rost în loc să mă prepar pentru cariera de actriță!

CAPITOLUL 3

Se duse în centrul comercial al Londrei, și începu să privească la vitrinele micilor magazine exclusive, pînă găsi o rochie pe placul ei. O vînzătoare, cu aere de prințesă, o întâmpină la intrare.

— Cu ce vă pot servi, doamnă?

— Ași vrea, hm! În fine, rochia aceea rose, din vitrină.

— Oh! Modelul “Dior”? zise vînzătoarea zîmbind cu superioritate. — Dar e o rochie foarte scumpă!

— Ași vrea s-o încerc.

— Mă tem că nu vă va veni bine, doamnă!

— Totuși, cred că nu se strică dacă o încerc, insistă Sally.

— Cînd aveți nevoie de ea?

— Astă seară.

— Imposibil doamnă! Termenul cel mai scurt în care o puteți obține, e de trei săptămîni.

— Dar, trebuie să am o rochie de seară, astăzi. Nu aveți alta, care mi s-ar potrivi?

Dar tot ce a încercat a nemulțumit-o. Sally avu senzația că a îmbrăcat toate rochiile de seară de pe pământ și că nici una nu-i vine bine. Si timpul trecea...

— Eram gata să uit. Cred că am o rochie pe măsura dumneavoastră.

— Adumi-o te rog, repede.

Vînzătoarea dispăru. După un timp destul de îndelungat se înapoiă cu o rochie oirbilă, în roșul cel mai țipător.

— Mă tem că... începu Sally.

— Încercați-o doamnă, e exact culoarea care vă stă bine.

Nu-i venea bine, dar era mai mult sau mai puțin pe măsura ei. Rochia avea o mulțime de pense și clini, iar garnitura era făcută dintr-un soi de dantelă oribilă, roșie.

— Detest roșul, murmură Sally.

— Dar e culoarea dumneavoastră! Eu numesc asta o "culoare fericită". Nu sunteți de părere?

Nu era de părere, dar se făcuse tîrziu, așa că Sally a luat rochia. A semnat un cec de treizeci de lire și s-a înapoiat la hotel. A cumpărat și pantofi asortați, și o poșetă roșie, lucrată de mînă. Nu se simțea prea bine în toaleta asta, dar spera ca mantoul de vizon va salva situația. Totuși Sally se simțea deprimată. Arăta foarte prost. "Dar, dacă pe Milli Macqueen o interesează cele două mii de lire, nu prea are importanță cum arăt", — se consola ea.

Cînd dădu ochii cu Milli, uită imediat de toate neplăcerile. Se așteptase să întâlnească o actriță bătrînă. În locul ei, se văzu față în față cu o femeie înaltă și

subțire, cu părul auriu montat într-un coc elegant pe creștetul capului. Purta o rochie decoltată, din satin violet.

— Doamne, dar ce tânără ești! exclamă actrița. Lasă-mă să te văd! Nu m-am așteptat să întâlnesc atâtea tinerețe și frumusețe. Sunt o femeie de peste șaiszeci de ani, deși mă străduiesc să ascund asta. Sunt destul de bătrână ca să-ți fiu bunică.” Rîse, tinerește. Dinții îi erau perfecți, și nici un rid nu-i brăzdase încă obrazul.

— Glumiți, doamna Macqueen!

Sally era într-adevăr convinsă că Milly glumește.

Doamna Macqueen, n-a vrut să discute despre afaceri, nici după terminarea spectacolului, cînd s-au dus să-și bea cafeaua în foyer, servite de ușierul în livrea de pe vremea regelui Charles al doilea. Insuși directorul teatrului s-a îndreptat spre ele, ca să-și prezinte omagiile, și Sally se simțea din ce în ce mai mult, eroina unui basm cu zîne.

— Acum, te iau la unul din cele mai moderne baruri. E proprietatea nepoatei mele, Isabel Sweet. Cred că ai auzit vorbindu-se de “Sweetie”. O să te placă foarte mult.

Sally se pomeni deodată într-un vârtej, manevrat parcă de vitalitatea Milliei. Se afla la cabaret, înconjurată de o mulțime de oameni pe care Milli îi numea “dragă”, — toți nume faimoase de actori, care relatau întâmplări din culisele teatrelor. Totul se desfășura sub patronajul lui “Sweetie”, care a adoptat-o imediat, numind-o pe Sally “membru de onoare al clubului”. Cineva a comandat șampanie... Sally nu mai

era ‘singură’. Trăia cu adevărat, și încă într-o lume minunată, plină de culoare și atracție. Nu era de mirare că i se învîrtea capul.

Totuși n-au discutat nimic despre afaceri, pînă la înapoierea acasă, în taxi, cînd Sally a rugat-o umilă pe Milli să-i permită să finanțeze piesa. Asta fiindcă se temea că Milli nu va primi oferta ei.

CAPITOLUL 4

Piesa se numea “Prețioasa doamnă” și fusese scrisă special pentru Milli. Premiera urma să aibă loc în provincie. Toate astea le află Sally abia a doua zi, pe cînd lua ceaiul cu noua ei prietenă.

— Am două mii de lire și ași fi fericită să-i investesc în piesa dumitale, — i-a spus ea.

Ii povesti apoi lui Milli despre unchiul Brian, și “banii pentru nebunii”. Aceasta rîse:

— Sărmanul. A fost un om pe placul meu, zise Milli. Pentru asta sunt făcuți banii, “pentru nebunii”. În momentul de față sunt fără o lețcaie, drăguț, dar nu-mi pare rău. Am făcut atîtea “nebunii” în viață cu banii pe care i-am avut, și... poți să mă crezi că am avut destui. Dar nu m-am lăsat nici odată stăpînită de ei, ci i-am stăpînit. Pe cît mi-a stat în putință, am făcut și fapte bune, cu ajutorul lor. Niciodată n-am întors spatele unui om cînd era la impas, și cred că îsta-i singurul lucru bun care se poate spune despre mine.

— Sunt convinsă că ați fost întotdeauna bună și drăguță ca unchiul Brian, doamnă Macqueen. Vă rog, din suflet vă rog, să primiți cele două mii de lire ale mele.

— Sigur că le voi primi, drăguțo. Autorul ne aduce și el o mie. O să vorbim mai târziu despre afaceri. Acum, comandă ceva de mâncare.

Sally era complet fascinată de Milli, care vorbea ca de obicei, fără oprire. Totuși, știa foarte bine să și asculte, iar zîmbetul ei prietenesc, o invită pe fată să i se confeseze. Sally se pomeni deodată, povestind tot trecutul ei.

— Unchiul a iubit-o pe mama. A fost și ea actriță. Numele ei era Dena Ames.

— Dena Ames? Cred că glumești. Nu vrei să-mi spui că ești fata lui Dena?

— Ba da.

Ochii Milliei străluceau ca două stele. Doamne, câte coincidențe! Fetită, dă-mi voie să-ți mărturisesc ceva: "Mama ta ar fi putut să fie o mare vedetă. În urmă cu ani, pe cînd aveam compania mea de teatru, m-am străduit din toate puterile s-o angajez la mine. Dar n-am reușit. Nu vroia să părăsească trupa în care juca, fiindcă era în dragoste cu un actor aș oarecare. Stai să-mi amintesc! Cum îl chema?"

— Rex Barchester. A fost tatăl meu.

Milli rîse:

— Hai să spunem lucrurilor pe nume. Tatăl tău n-a fost decît un cabotin. În schimb era bărbat frumos... După cum ți-am spus, m-am rugat de maică-ta să vină să joace la mine. Dar n-a vrut. Zicea că are un copil mic de crescut... Stai puțin! N-o fi vorba de tine? Doamne, cum se înșiră coincidențele una după alta. De asta ai "teatrul în sînge". Ai apărut vreo-dată pe scenă?

— Nu. Mama nu mi-a dat voie. Spunea că viața actorilor e una prea grea pentru mine. Și apoi, era de părere că n-am frumusețea strălucitoare, de care are nevoie o actriță. Zicea că arăt mai mult ca o gospodină cumsecade, decît ca o vedetă.

Milli Macqueen îi aruncă lui Sally o privire experimentată, și nu spuse nimic. Sally era convinsă, că actrița e de părerea mamei ei.

— Trebuie să înveți să te îmbraci, zise Milli. N-ai voie să porți roșu. Asta e culoarea curtezanei și tu nu ești genul ăsta. Arătai destul de prost seara trecută, știi? Numai haina de vizon te-a salvat.

— Am știut că nu arăt bine, dar sunt atît de mărunțică încît nimic nu mi se potrivește, și apoi, vînzătoareea aceea m-a intimidat.

Milli rîse, și Sally începu să rîdă și ea, pentru prima oară de la moartea unchiului Brian.

— O să facem împreună cumpărături, propuse artista. Să încerce vre-o vînzătoare să mă intimideze pe mine. Asta ași vrea să văd!

— Și eu, răspunse Sally rîzînd. Oh, doamnă Macqueen, sunteți atît de simpatică...

Și atunci, miracolul s-a întîmplat. Milli Macqueen a sărutat-o.

— Spune-mi Milli, drăguț. Toată lumea îmi spune așa.

S-au înțeles să se întîlnească cu autorul a doua zi, la "Caprice" faimosul restaurant frecventat de actori.

— Vă rog să-mi permiteți să vă ofer eu, dejunul de mîine.

— Desigur, dragă. Intotdeauna e așa. Cel care are bani, plătește. I-a răspuns calm, actrița.

CAPITOLUL 5

A doua zi Sally a fost punctuală la întâlnire. Când a ajuns la "Caprice", a întrebat dacă doamna Macqueen sosise.

— Incă nu, i-a răspuns chelnerul. Dar am o masă de trei persoane, rezervată pe numele ei. Vă rog să mă urmați.

Toată lumea i-a dat o atenție deosebită, numai pentru că avea onoarea să stea la masă, cu faimoasa Millie Macqueen. Dar, Millie întârzia.

Cîteva minute după sosirea Sallyei și-a făcut apariția un tînăr îmbrăcat într-o cămașă albă, care nu strălucea de curățenie. Părul îi era negru și lung. Părea că nu s-a pieptănat niciodată în viață. Avea unghii negre și purta barbă. Cu o voce gravă a anunțat-o pe Sally că e Roderick Flimsy, "autorul", și că "păcătoasa aia de Milli", a întârziat ca de obicei.

— Si cine ești "tu"? întrebă el.

Sally resimți imediat o antipatie deosebită pentru el.

— Mă numesc Sally Hall, răspunse ea, distantă.

— Trebuie să fii una din alea care se-nvîrt în jurul lui Milli. Are obiceiul să se lege de fel de fel de oameni, din cei mai ciudați... Ascultă măi! se adresa chelnerului. Vreau o porție dublă de coniac.

— Si doamna?

— Dumnezeu știe! Ce n-ai gură s-o întrebi? Probabil că vrea ceai cu lapte.

— O aștept pe d-na Macqueen, interveni Sally. Așa cred că se cuvine.

— Am să încep să te studiez. Am impresia că ești un personaj ideal, pentru viitoarea mea piesă, — spuse “dramaturgul”.

În clipa aceea, Milli apărură pe ușă. Ca de obicei, prezența ei făcu senzație. Oamenii încetară să mănânce și de peste tot se auziră murmure: “Uite-o pe Milli Macqueen!” Proprietarul restaurantului o întâmpină la intrare.

— Ce bine-mi pare că vă văd, spuse Milli. După cum știți, am fost în provincie.

— În provincie? murmură Roderick Flimsy. Dar cine nu știe că n-ai avut un ban chior. Cum era să poți veni aici? Dacă n-ar fi fraierul ăla care finanțează piesa mea, nici acum n-ai fi putut să-ți bagi nasul în prăvălia asta. Ai tu cu ce plăti o masă, cum am eu sau fetișcana asta. Numai să nu ne tragă chiulul fraierul, că rămânem aici amanet.

“Detestabilă creatură”, — gîndea Sally, furioasă.

Momentul ei de răzbunare veni, cînd Milli se apropiă de masă și o prezentă dramaturgului:

— Aici erai Roderick? Sper că ai făcut deacum cunoștiință cu d-na Hall, finanțatoarea piesei noastre.

Roderick se dezumflă deodată, ca un balon spart. Iși dădu repede pe gît porția dublă de coniac, și începu să-i arunce Sally-ei priviri pline de umilință și implorare. Milli părea că nu-și dă seama cîtuși de puțin, de ceea ce se petrece în jurul ei. Comandă cacktayluri.

— Cred că ar fi mai bine să plec, îngăimă nefericitul dramaturg.

Dar Sally își recăpătase sângele rece și zise!

— Te rog să mai rămâi la masă cu noi, domnule Flimsy. Doresc să pun la punct această chestiune, cît se poate de repede. Intenționez într-adevăr să finanțez piesa dumitale, dacă doamna Macqueen îmi permite.

— Dar, dragă, nici măcar n-ai citit-o.

— Nici nu vreau s-o citesc! Dacă dumneata ești de părere că piesa e bună, asta îmi ajunge.

— Piesa e cu adevărat extraordinară! Roderick e unul din cei mai talentați dramaturgi ai generației lui. L-am supranumit chiar, "speranța teatrului britanic", — nu-i așa Roderick?

— Printre altele... răspunse Roderick căruia îi revenise ceva din extraordinarul lui tupeu.

— Da, printre altele, după cum spui, încuviință Milli.

Sally nu observă strălucirea malițioasă din privirea Milliei și nu-și dădu seama că aceasta își imagina perfect, ce s-a petrecut în scurtul timp cît a fost așteptată.

— Există în piesă vre-un rol pentru mine? întrebă Sally, învingîndu-și timiditatea.

— Da, poate subreta rusoaică din actul întâi și patru, sau rolul principal, — ce părere ai, Roderick?

Domnul Flimsy avea o mulțime de păreri dar nu îndrăznea să și le expună, de teamă să nu piardă cele două mii de lire sterline.

— Presupun că poți imita accentul rus, doamna Hall?

— Sigur că poate! Deci, am aranjat. Sally o să ia rolul rusoaicei și în același timp va studia rolul principal. Pînă la urmă ajungem noi la o soluție. Trebuie să începem repetițiile cît mai curînd posibil. Am să încep să te învăț cum să pronunți, accentul rus.

Milli îi întinse Callyei ambele brațe, cu un gest spontan, fermecător, dar puțin teatral.

— Ești fericită?

— Mai întrebî? Nu am răbdare să aștept, pînă la începerea repetițiilor! Pur și simplu n-am să pot aștepta!

— Dar tu, Roderick, ești fericit?

— Fericit? Ce-i aia? Nu fii demodată Milli!

— Sigur, am uitat că nu mai e la modă să zîmbești. Probabil că din cauza asta toți tinerii îștia furioși, își lasă bărbile să crească, și privesc încruntat! Si tot din cauza asta nu se spală niciodată și poartă cămăși murdare. E la modă să umblii nespălat și să miroși urît. Săracii de ei! Sper că na-m fost prea aspră Roderick, dragă, i se adresa ea, zîmbind dulce.

— Ești o vrăjitoare! mormîi “celebrul dramaturg”.

— Vrei să comanzi șampanie, ca să sărbătorim evenimentul? — o întrebă Sally pe Millie.

— Sigur că vreau! Intotdeauna am sărbătorit evenimentele importante, cu șampanie. Dă o notă festivă. Dar mai întîi să comandăm dejunul.

Sally asculta fascinată cum Milli compune meniul. Tot ce era mai fin, tot ce constituia o trufanda în sezonul acela.

La primul pahar de șampanie, Milli toastă:

— Pentru reușita celei mai uluitoare piese de tea-

tru care a fost scrisă în generația aceasta. Pentru "Prețioasa doamnă". Nu poate fi un eșec! Sally, cu cele două mii de lire alte tale, vei câștiga o avere, ca și tine Roderick, cu mia de lire de la tatăl tău. Vreau însă să-mi promiți un singur lucru. Că atunci când vom avea premiera la Londra, ai să-ți arunci la gunoi cămașa asta oribilă și ai să-ți razi barba. Ai putea să arăți destul de bine, dacă te-ai spăla.

— Nu vrei să-ți ții gura aia otrăvită, Milli? Eu de ce nu te critic tot timpul?

— Ce-ai avea de criticat la mine? Întrebă ea cu o drăgălășenie exagerată.

— Nimic din înfățișarea dumitale nu poate fi criticat, sări Sally gata să-și apere idolul. E o plăcere să te privească omul. Rochia îți stă minunat, și încă n-am văzut în viața mea pe cineva atât de pus la punct. Oricât ar vrea domnul Flimsy să-ți găsească vre-un cusur, nu se poate! Ești perfectă!

— Iar tu, ești delicioasă. Si în fond, de ce ne-ar păsa că unghiile lui Roderick sunt murdare și că ar trebui să-l arunce cineva cu forța într-o baie clocotită, plină cu detergenți chimici? —rîse Milli în hohote.

— I-ar face grozav de bine, răspunse Sally căreia șampania i-a dat curaj.

— Dacă continuați îmi retrag piesa, și mia de lire, interveni Roderick pe un ton jos, ca să nu fie auzit de la mesele vecine.

— Te cunosc eu! N-ai să faci asta niciodată. Te tentează prea mult banii lui Sally. Dar, fii atent băia-tule! Să nu cumva să îndrăznești să apari în public, alături de mine, îmbrăcat în halul ăsta, că e vai de

tine. Nu mă interesează ce fel de pulover porți, dar țin neapărat să fie spălat. Să ai grijă să fi curat și cu unghiile tăiate. O fi la modă felul ăsta de a te înfățișa oamenilor, dar e o insultă la adresa unei femei bătrâne ca mine, și la adresa poziției mele de actriță reputată.

Sally așteaptă replica domnului Flimsy, dar aceasta n-a venit. A putut face astfel cunoștință cu altă trăsătură a caracterului lui Milli. Aceea, de directoare fermă și severă. Era mai fascinată ca oricând. Dar, Milli schimbă imediat tonul:

— Acum, că mi-am luat povestea asta de pe suflet, putem să ne amuzăm!

Era îndrăgostită de lumea asta vie și ciudată în care a intrat pe neașteptate, — o lume în care problemele materiale păreau cu totul lipsite de importanță, și în acelaș timp erau mai importante decât oriunde.

— Asta e lumea mea, lumea în care a trăit mama mea, lumea care îmi aparține, — își spuse ea.

CAPITOLUL 6

Chiar de la începutul turneului “Prețioasa doamnă” a fost un eșec nemaipomenit, care în timp de șase săptămîni, a înghițit mia de lire sterline obținută de la tatăl dramaturgului, cele două mii de lire ale Sally-ei, plus toate economiile ei din bancă.

Sally a fost nevoită să-i telegrafieze domnului Fordyce:

“Am nevoie urgentă de două mii de lire. Piesa e un mare succes, dar ne trebuiesc bani ca să continuăm turneul”.

Domnul Fordyce luă primul tren spre orașelul de pe litoralul mării, în care se afla trupa. Piesa se juca într-o sală goală. Avocatul își dăduse consimțământul ca Sally să primească rolul subreței, fiindcă înțelesese, în sfârșit, că fata e hotărâtă să se dedice profesiei de actriță. În afară de asta, din secunda în care a cunoscut-o pe Milli Macqueen, a fost la fel de fermecat de personalitatea acesteia, ca și Sally. Desigur că nu știa absolut nimic despre "banii pentru nebunii". Sally a implorat-o pe Milli să nu sufle o vorbă. Unchiul Brian i-a lăsat acești bani ca să se distreze cu ei, și ea era hotărâtă să-l asculte. Pentru avocat însemna că Sally a investit bani în această piesă, atunci când fata și-a golit contul din Bancă, și directorul a fost nevoit să-l informeze.

— Sunt fericită că te văd, domnule Fordyce, — îl întâmpină Sally. Situația e următoarea: dacă nu investim două mii de lire acum, mâine trebuie să întrerupem turneul. Din fericire contractul e făcut astfel, că actorilor să le fie plătite salariile și călătoria spre casă, — dar nu mai sunt bani disponibili pentru săli, așa că va trebui să închidem. Vreau să finanțez piesa. Am neapărată nevoie de două mii de lire. E adevărat că nu merge prea bine în provincie, dar asta pentru că e un spectacol prea rafinat, pentru publicul de aici. La Londra, însă, sunt sigură că va fi o bombă. O să câștig o mulțime de bani.

— Nu cred. E un spectacol prea șocant. Milli Macqueen e într-adevăr delicioasă, dar un singur om nu va fi niciodată capabil să susțină o piesă, așa că nu există nici o speranță. Ai pierdut de acum 500 de lire

sterline, Sally și asta a fost tot ce ți-ai putut permite să pierzi din banii lui Brian. E adevărat că ți ai venitul tău lunar, care e destul de generos, dar pînă vei împlini douăzeci și unu de ani, eu sunt acela care ți administrez averea. Din păcate știu că investițiile în aventuri teatrale, sunt modul cel mai sigur de a pierde bani. Nu-ți voi permite niciodată să rămii săracă.

Sally pledă în van. Avocatul nu se lăsă convins cu nici un argument. Pînă la urmă, îl luă în cabina lui Milli ca aceasta să-l influențeze.

— Milli, te rog, încearcă să-l îndupleci.

— Mi-e imposibil dragă, rîse ea. Fordy are prea mult bun simț.

— Spune-i că nu-i capabil să critice un spectacol. E de părere că piesa noastră nu e bună.

— Ai perfectă dreptate, Fordy, spuse Milli cu nonșalanță. Spectacolul e îngrozitor. Mi-am dat seama de asta încă de la repetiții, dar era prea tîrziu ca să pot face ceva. Toate sălile erau închiriate, și turneul anunțat, — pînă și în locuri ca acesta, pe litoral, în plină iarnă! Dacă s-a mai pomnit așa ceva! În condițiile astea ar fi eșuat și un spectacol bun. Oamenii care au înfruntat vremea rea, și au venit la teatru numai ca să mă vadă pe mine, au spus că-i mai mare păcatul ca Milli Macqueen a ajuns să joace în asemenea piese.

— Piesa nu-i bună? Dar ai spus...

— Mi am permis să mă las purtată de entuziasm, recunosc eu, cu sinceritate. — Fordy, îmi dai voie să-ți mărturisesc ceva?

— Cu cea mai mare plăcere.

Era ușor de observat că domnul Fordyce o plăcea foarte mult pe Milli.

— Actrițele nu sunt niciodată capabile să judece scenariul unei piese. Si eu, mai puțin decît oricare alta. E deajuns să întrezăresc cîteva scene bune pentru mine, ca să mă entuziasmez. Ista-i motivul pentru care am ajuns în situația în care sunt.

— Atunci, încheiem turneul? întrebă Sally printre lacrimi.

— E cel mai bun lucru pe care-l avem de făcut, draguțo. Imi pare rău că ți-am pierdut banii, dar n-a fost vina mea. Si în afară de asta, ai petrecut șase săptămîni fericite. Nu le distruge farmecul, cu regrete fără rost.

— Nu regret banii. Nici nu s-ar fi putut să le găsesc o întrebuintare mai bună. Regret doar, că totul s-a terminat. Mi-e drag teatrul!

— Da, dar nu trebuie să mai primești niciodată roluri de subretă rusă. N-ai accentul care trebuie.

— Am jucat prost de tot.

— Asta-i părerea lui Fordy.

— Din cauza asta nu-mi mai dai voie să continui spectacolul?

— Si din cauza asta. Imi pare rău că nu ți-am dat rolul principal. Ai fi fost tare dulce.

CAPITOLUL 7

Domnul Fordyce s-a înapoiat la Londra a doua zi, iar Sally cu Milli și-au continuat turneul încă o săptămîină. După aceia au venit și ele la Londra, iar pentru cîteva zile, Milli a rămas să locuiască la Sally, la hotel, deoarece locuința ei din Baker Street nu fusese

pregătită, pentru înapoierea proprietarei. Myrtle, camerista Milliei, care fusese în turneu cu ele, — a început să pregătească apartamentul, dar pînă ce totul a fost pus la punct, au mai durat cîteva zile.

Intr-una din acsete zile, pe cînd erau în drum spre un restaurant în care aveau întîlnire cu avocatul Fordyce, sosit la Londra, Sally zise:

— Ce bine ar fi dacă ai putea rămîne cu mine tot timpul, oftă Sally. Aș suporta mai ușor hotelul. Mă simt atît de singură, aici. Dar, după ce se vinde “Cedrii”, și mi se trimit aici mobilele, am să-mi pot cumpăra un apartament.

— Ești foarte bogată?

— Nu știu. Am o alocație de treizeci de lire sterline pe săptămîină. Asta-i tot ce știu. Nota de la hotel e plătită de domnul Fordyce.

— Fetișo, ești milionară!

— Ce să fac acum Milli? Nu pot trăi fără teatru, cu toate că se spune că nu-s făcută pentru așa ceva.

— Nu vorbi așa. Nu ești chiar atît de lipsită de talent. Pur și simplu rolul de rusoaică nu ți s-a potrivit. Ai fi foarte bine într-un rol de fată tînără, dacă ai putea însă, să înveți cîte ceva din arta dramatică.

— Domnul Flimsy nu-i de părerea asta. A fost foarte aspru cu mine, după premiera cu “Prețioasa doamnă”. Asta mi-a dat un complex de inferioritate și am jucat din ce în ce mai prost.

— Niciodată n-am să înțeleg, cum de am putut să mă las influențată de pseudo-cultura acestui personaj. Cred că dacă n-ai fi răspuns tu la anunțul din “Scena”, — ași fi renunțat la afacerea asta de la bun

început. Dar nu-i nimic! În felul acesta am avut ocazia să te cunosc. Sally! Nu încape nici un fel de îndoială că dacă te simți atrasă de scenă, trebuie să devii actriță! Stii ceva? Ai să fii eleva mea. Cred că cu alocația ta săptămînală, vei putea să-mi plătești lecțiile.

— Sigur Milli! Asta-i soluția cea mai bună! Am să i-o expun domnului Fordyce, chiar astăzi, la masă, și are să fie încîntat că poate rezolva problema mea. Stii, sunt o mare povară pentru el, fiindcă doamna Fordyce nu mă poate suferii, iar eu n-o pot suferii pe dînsa.

Fordyce le aștepta la o masă. Despre intenția Sally-ei de a lua lecții de artă dramatică cu Milli.

— Dar, nu ești bună pentru așa ceva! Niciodată n-ai să devii actriță. Milli, fi te rog sinceră cu ea!

— Nu mă întreba pe mine, Fordy, replică artista. Dacă-i promiți, eu sunt aceea care va beneficia de banii ei.

Spre surprinderea lui Sally, domnul Fordyce izbucni în rîs.

— Zău Milli, ești cea mai amuzantă femeie din cîte am cunoscut!

— Asta înseamnă că-mi dai voie? — sări Sally.

— Am să mă mai gîndesc, — răspunse el.

Dar Sally a înțeles că bătălia e cîștigată.

Tot necazul Sallyei pentru căderea "Prețioasei doamne", dispăru ca prin farmec. Important era faptul că a rămas în legătură cu teatrul, fie chiar și în calitate de elevă a lui Milli. Era fericită că n-a pierdut prietenia acesteia.

După trei zile, Milli se înapoiă acasă și Sally o în-

soți. În viața ei n-a primit o asemenea lovitură, ca aceea, pe care a avut-o, cînd a văzut casa prietenei ei. Se aștepta să intre într-un interior elegant, după aspectul lui Milli. Casa nu era nici măcar curată.

— Uită-te puțin în jurul tău, fetiço, — strigă Milli veselă. Apartamentul are nouă camere dar cea mai mare parte din ele nu sunt mobilate. Fratele meu Drew, care locuiește cu mine, n-a avut bani pentru așa ceva, deși locuim aici de doisprezece ani. Totuși, casa nu-i lipsită de confort.

Confort! Sally nu și-ar fi imaginat niciodată că se poate trăi în felul acesta. Camera de baie, unica din imensul apartament era inutilizabilă. Cada era brăzdată de crăpături enorme, iar pereții se cojeau.

În timp ce Sally a "inspectat" apartamentul, prietena ei a vorbit la telefon cu anumite persoane. Între două conversații se adresa fetei: "Mă tem că e cam dezordine la noi, fetiço, dar ce să fac? Biata Myrtle, servitoarea mea, nu mai poate face față la toate, la vîrsta ei. Si cred că nici nu vrea de cînd și-a găsit un post nou. Din punctul meu de vedere, știi, mă descurc cum mă descurc, dar dacă Fordy are să admită să-ți predau arta dramatică, și ai să stai la mine, o să fiu nevoită să iau o femeie pentru curățenie. Asta înseamnă alte parale de cheltuit... Allo! tu ești, dragă? Da, tocmai m-am înapoiat din turneul cu "Prețioasa doamnă". Nu, a fost o cădere colosală, știi, una din piesele astea moderne, scrise de tinerii pletosi... Da, și apoi tînărul acela, Flimsy, e de o neglijență! Sunt convinsă că nu face baie niciodată. Adevărul e că marii scriitori nu s-au comportat niciodată așa. Gîndește-te la Galsworthy sau la Mau-

gham, cât au fost de puși la punct întotdeauna...”

În dormitorul Milliei, domnea un talmeș-balmeș de nedescris. În plus, praful londonez își lăsase amprenta pe fiecare obiect.

— Trebuie să mă apuc serios de curățenie, zise Milli, dar nu sunt o gospodină prea grozavă. Niciodată în viața mea n-am fost o femeie de interior. Uite, de exemplu acum, într-o jumătate de oră am o întâlnire, la un comitet de caritate.

— Stii ceva, lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, propuse Sally.

— Imposibil dragă. Doar n-ai să mă faci să cred, că-ți place munca în gospodărie. Nimănui nu-i place,

Pe vremuri, când locuise împreună cu mama ei, Sally se ocupa cu plăcere de gospodărie și chiar de bucătărie. Mama ei obișnuia să spună, că fetița ei e cea mai bună bucătăreasă din câte a cunoscut.

Milli însă nu știa să aprecieze aceste calități. Când s-a înapoiat acasă și a găsit dormitorul în cea mai perfectă ordine, iar pe Sally trebăluind în bucătărie, n-a fost câtuși de puțin entuziasmată.

— Fetițo, fetițo, lasă treaba asta stupidă. Am o idee extraordinară! Tot drumul m-am gândit la asta și-s fericită de-mi vine să dansez.

O cuprinse pe Sally în brațe și începu s-o învîrtească într-un vals amețitor.

— Ce-ar fi dacă ai părăsi hotelul îla plictisitor, și ai veni să locuiești aici, cu mine?

— Aici? Dar... nu-i mobilat...

— Tocmai! Asta-i ideea. Niciodată nu ne-am putut gândi să cumpărăm covoare și perdele pentru toate ca-

merele astea, dar tu spui că ai o mulțime de mobile de la "Cedrii", și că în curînd îți vor sosi la Londra. Ar fi o grozăvie să curățăm casa și să o mobilăm cu lucrurile tale. Ai putea să rămîi astfel lîngă mine...

Lui Sally i se și învîrtea capul. Să rămîină lîngă Milli, ce-și putea dori mai mult?

— ...și o să ne putem distra de minune. Vom ieși, vei cunoaște o mulțime de oameni interesați, și cîte odată vom putea chiar să invităm la noi, bine înțelese dacă tu suporti cheltuielile recepției. Stii, pentru o ac-triță nu e prea bine să se știe că e scăpătată, așa că mi-ar prinde tare bine.

— Dar, fratele tău, acela care locuiește cu tine, n-o să se împotrivească?

— Drew? O să te binecuvînteze toată viața lui, pentru că suporti cheltuielile casei. El n-are decît un salariu și e foarte extravagant. Niciodată n-a putut face față tuturor nevoilor. S-ar putea crede că nu intenționez decît să te tapez de bani, dar zău că nu-i așa! Sunt prea sinceră ca să pot face asemenea lucru. Eu joc cu cărțile pe față: zece lire pe săptămîină pentru întreținere, și în schimb, jur că voi face din tine o mare actriță. Vrei?

— Zece lire pe săptămîină e prea puțin, Milli.

— Desigur ai dreptul să decorezi interiorul așa cum înțelegi tu. Pe mine nu mă prea interesează chestiile astea. Mi-e deajuns să-mi fie cald, și să am o oglindă în care să mă pot privi. Mai mult nu-mi trebuie, așa că ești liberă să faci ce vrei, din toată casa...

Se simțeau amîndouă fericite, cum n-au mai fost nicicînd. Se priveau și rîdeau, rîdeau, din suflet, cu în-

treaga lor ființă.

— O să-mi placă grozav să locuiesc aici...

— Da, dar ai uitat că pentru asta ai nevoie de aprobarea lui Fordy. Dacă el o să ne permită...

Domnul Fordyce s-a dovedit a fi cum nu se poate mai încântat de ideie. Se săturase de necazurile pe care i le făcea nevastă-sa din cauza lui Sally și era încântat că poate scăpa de grija ei, așa că, atunci când fata i-a telefonat ca să-l întrebe dacă își dă consimțământul, ca ea să locuiască împreună cu Milli, a acceptat imediat.

— Cred că e exact ceea ce-ți trebuie, fetițo. Spune-i lui Milli că vin la Londra să stau de vorbă cu ea și întreab-o dacă va vroi să ia masa într-o seară, cu mine. Nu! Fără tine Sally. Vreau să stau de vorbă numai cu Milli.

Cîteva zile mai tîrziu s-au întîlnit la "Ivy", și apariția Milliei a făcut ca de obicei senzație.

— Fordy! Ce bine-mi pare că te văd. Sper că nu m-ai invitat ca să-mi spui că nu-i permiți lui Sally să locuiască împreună cu mine. Dealtfel, nici nu te-ași condamna. Casa din Baker Street e o adevărată ruină, și...

— Asta nu-i un motiv. Există antreprenori care-ți fac un palat, din cea mai dărăpănată casă. Nu despre asta e vorba. M-am gîndit că zece lire pe săptămînă nu pot acoperi toate cheltuielile. Zece lire pentru întreținere, plus zece pentru lecțiile de artă dramatică, în total douăzeci. E mai convenabil nu-i așa? Bine înțeles, că în afară de asta Sally o să suporte cheltuielile pentru distracții și... ce alte cheltuieli mai ai?

—Nu-înțeleg nimic Fordy! Ești avocat, sau Moș Crăciun? Dacă aș fi pus eu condițiile astea, ar fi fost escrocherie curată, dar așa, oferite de tine; le accept și încă din toată inima. După cum știi, sunt complet ruinată și dacă nu mi-ai fi apărut voi în cale...

— Milli, sunt fericit pentru Sally, că te-a întâlnit.

— Mi-o încredințezi fără nici un fel de reticențe?

— În viața mea n-am întâlnit o femeie mai demnă de încredere ca tine.

— Stii, Sally m-a salvat într-adevăr de la un dezastru financiar. Dar asta nu înseamnă că n-o iubesc. Sunt sincer atașată de ea.

— Te cred. Vreau să-mi mai răspunzi la o singură întrebare. Crezi că poate deveni actriță?

— Cu riscul de a pierde afacerea de la bun început, trebuie să-ți spun adevărul: mă îndoiesc. Sally e prea delicată pentru scenă. A spus-o mama ei înaintea mea! Ii lipsește flacăra interioară, de care are nevoie ca să poată duce o existență ieșită din comun. Si apoi nu are o frumusețe care poate subjugă masele de spectatori, deși nimeni nu contestă că e drăgălașă... A trebuit să fiu sinceră Fordy, chiar dacă risc să pierd cu asta, unica mea șansă de a mă redresa. Acum probabil că nu mai are rost să accepți, ca fata să mai locuiască la mine...

— Nu văd legătura! Îți plătesc o rentă pentru ca Sally să poată locui într-un apartament din casa ta și în același timp să fie sub supravegherea ta. Vreau de asemeni să ieși cu ea în societate, să cunoască tot felul de oameni.

— ...Lucrurile se prezintă din ce în ce mai bine.

Acuma sunt plătită ca să mă distrez! Toată viața mi-am dorit așa ceva.

— Sally e o fată bogată și mă tem să nu cadă în mrejele unui vânător de zestre. Sunt liniștit știind că e cu tine, fiindcă o poți supraveghea fără ca ea să-și dea seama. Lecțiile de dramă sunt un pretext destul de bun. Fata e foarte legată de tine și după cum știi, e un copil cuminte. E tipul de copilă care are nevoie să creadă în cineva. Primul ei idol a fost maică-sa, apoi Brian, și acum ai venit tu la rînd. E tare dulce și uimitor de inocentă, deși a împlinit nouăsprezece ani.

— Nu-i așa? Asta e ceea ce mă atrage la Sally. Are o naivitate reconfortantă.

— Atunci ne-am înțeles, Milli. Primești zece lire pe săptămînă, plus cheltuielile pentru distracții și bine înțeles, tot apartamentul complet modernizat.

— Lasă-mă să mă trezesc, Fordy. Am impresia că visez. Asemenea lucruri nu se întîmplă niciodată unei vedete decăzute.

— Ceea ce nici nu ești, — răspunse galant Fordyce.

Cîteva zile după această întrevvedere, o firmă de antreprenori și-a trimis experții să facă devizul pentru toate lucrările necesare. Apartamentul a fost împărțit în așa fel, încît Sally să poată avea un etaj întreg, numai pentru ea.

CAPITOLUL 8

Zilele Sallyei au devenit astfel din nou pline. În locul plictisiei de la hotel, viața a început să se desfășoare palpitantă, cu tot felul de preocupări. În orele dimineții, fata se ocupa de decorarea apartamentului,

iar după amiaza lua lecții de dramă, într-o cameră amenajată ca 'studio'. Pereții 'studioului' au fost decorați într-un mod mai original decât restul încăperilor, iar pe ușă s-a scris: "Conservatorul de artă dramatică, Milli Macqueen". Aici Sally primea lecții de dicțiune, de mers, de mimică și de tot ce ține de arta actorului. Milli s-a dovedit a fi o profesoară unică în felul ei. O obliga pe Sally să repete la infinit câte un pasaj, cu o răbdare de fier. Totuși, fata nu progresa, dar asta nu din vina profesoarei.

— O să devin vreodată actriță, Milli? a întrebat ea într-o zi.

— Nu știu, dragă. Ești drăguță și ai farmec. În afară de asta, posezi un glas destul de plăcut. Nu cred însă că vei reuși vreodată să fi altceva decât tu însuși, să ieși din propriul tău eu. Trebuie să te îndrăgostești. Poate că asta îți va stimula emotivitatea. Ai fost vreodată îndrăgostită, Sally?

Sally n-a fost niciodată îndrăgostită, deși nu i-au lipsit ocaziile. Cât timp a trăit alături de maică-sa, a avut posibilitatea să cunoască o mulțime de bărbați tineri, dar erau toți actori și Sally se temea de ei. Viața mamei ei fusese distrusă de un actor, și fata îi considera pe toți ceilalți la fel.

— Când ai să te îndrăgostești, o să-ți pot răspunde la întrebare, Sally. Până atunci însă, trebuie să lucrăm. Am să te învăț și cum să te îmbraci și cum să te machiezi. N-ai habar de toate astea.

— Mamei nu-i plăcea să mă fardez.

N-au mai reluat convorbirea în zilele următoare. Sally abia aștepta reîntoarcerea artistei, de câte ori ple-

ca, la obligațiile ei. Intr-una din zile pregătise totul pentru ceai și tocmai ieșise din bucătărie cu serviciul aranjat frumos pe mesuța rulantă, când un glas bărbătesc, se auzi din sufragerie:

— Va să zică, e și o zîină bună, în basmul ăsta!

Sally scoase un țipăt. În fața ei se afla un bărbat tânăr, înalt și foarte atrăgător. Avea ochii cenușii și părul în ondule negre. Intr-o clipă, Sally înțelese cine era. Nu putea fi nimeni altul decît fratele Milliei. Avea acelaș zîmbet cuceritor, aceeași prestanță, aceeași încredere în sine, și acelaș farmec...

— Cred că am greșit apartamentul, zise el. Am vrut să intru în vechea locuință pe care o ocupam împreună cu sora mea Milli, dar în locul ei m-am pomenit într-un palat din basme. Cum mi-a fost greu să rup vraja, m-am așezat pentru cîteva secunde pe fotoliu, și iată că basmul continuă. A apărut și zîina, purtînd cu grație căruciorul de ceai.

— Imi imaginez că ești Drew, fratele lui Milli.

Sally se străduia să vorbească liniștită, dar inima îi bătea într-un ritm de nestăpînit. Ceva în ființa acestui băiat o atrăgea în mod ciudat, și fata avea o senzație pe care n-o încercase niciodată pînă atunci.

— Stii și cine sunt?

— Stiu totul despre dumneata. Eu sunt Sally Hall, eleva Milliei. Sora dumitale mă pregătește pentru cariera de actriță. Am închiriat acest etaj și mi-am amenajat aci cu mobilele unchiului meu Brian o locuință, ca să pot fi tot timpul alături de Milli.

— Atunci, am pășit pe domeniul tău, frumoasă zîină?

— Cîtuși de puțin. Sufrageria e comună. Mi-ar fi foarte greu să mănînc singură, și sper că dumneata și Milli, îmi veți ține companie întotdeauna.

Drew primi ceaiul din mîinile Sallyei. Sorbeau ceaiul și se analizau în tăcere, bucurîndu-se unul de prezența celuilalt, cînd, liniștea fu brutal întreruptă de glasul lui Milli.

— Drew! ți-am văzut bagajele în hall. Ce cauți aici?

Milli părea supărată, ceea ce o miră pe Sally.

— N-ai să-mi spui că ai abandonat slujba aceea minunată?

— Inchipuieți că da, Milli. Mă plictisea. Dacă ași mai fi rămas acolo o singură clipă, cred că mi-ar fi ucis sufletul.

— Sufletul! Fii serios Drew. Se poate crede că ai milioane și tu, n-ai un ban! Ai deacum treizeci și cinci de ani, dar nu ești mai matur decît un băiat de cinsprezece. Parcă eu nu știu de ce ai venit acasă! Ai auzit probabil că Paula Banks s-a încurcat cu Jim.

Un val de gelozie o cuprinsese pe Sally. Nu înțelegea ce se petrece cu ea. N-o văzuse în viața ei pe Paula Banks și niciodată nu auzise acest nume, însă faptul că ea ocupa un loc atît de important în viața lui Drew Macqueen, încît acesta a fost în stare să-și lase slujba pentru ea, îi provoca o inexplicabilă durere. Cu capul vîjiind, Sally s-a îndreptat spre bucătărie, ca să nu observe nimeni vreo schimbare în comportarea ei.

A rămas în bucătărie, pînă a fost chemată de Milli. Drew plecase și camera a devenit deodată goală, cenușie și tristă.

— A fost un gest plin de tact, faptul că ai plecat, fetițo. Îți mulțumesc. Acum totul e în perfectă regulă... Milli zîmbea... Zîmbetul lui Drew...

— Cine e Paula Banks?

Răspunsul n-a venit, imediat, și cînd a venit, a fost rostit cu un glas foarte degajat. Sally simțea că prietena ei joacă teatru.

— Nu-i decît o prietenă a lui Drew. Un flirt oarecare.

— E actriță?

— Nu. O actriță nu și-ar pierde vremea cu el. Paula e una din acele femei elegante, pe care le întâlnești peste tot, la toate premierele, la toate recepțiile. E întotdeauna pusă la punct, întotdeauna foarte bine îmbrăcată, dar nimeni nu știe exact de unde vine și ce face. E o nenorocire pentru Drew. Dacă nu din alte motive, cel puțin din acela, că el nu e în stare să întrețină o doamnă atît de pretențioasă.

— O iubește? Întrebă Sally, cu sentimentul, că dacă Milli răspunde "da", ea se aruncă imediat pe fe-reastră.

— S-o iubească? Bărbații nu iubesc Paulele de pe această lume. Sunt doar fascinați de ele, și le face plăcere să fie văzuți în compania lor. Li se pare lor că sunt îndrăgostiți, dar dragostea asta nu durează prea mult, și nu poate dura, fiindcă nu e cu adevărat dragoste. Am fost și eu îndrăgostită cîndva și știu că asta nu înseamnă numai șampanie, dans și suspine. Fetițo, nu te atașa de Drew. Crede-mă că-mi ador fratele. E singura mea rudă rămasă în viață. Eu l-am crescut și e tot ce am mai scump pe lume. Dar țin prea mult la

tine, și n-ași vrea să te văd făcînd parte din colecția lui de cuceriri. Te iubesc Sally și n-am să-l las să te facă să suferi. Si să ști, că te va face să suferi, cînd se va sătura de prosperitatea ta.

Deodată Milli își luă tînăra prietenă în brațe și o sărută, în timp ce-i apăruă lacrimi în ochi. "Te iubesc micuță Sally. Te iubesc ca pe propria mea fiică. Ași muri dacă te-ași vedea rănită. Si Drew nu poate face altceva decît să rănească. Promite-mi că n-ai să te mai gîndești la el.

Sally a promis, dar în noaptea aceea nu putu să adoarmă, cu gîndul la Drew. A pîndit tot timpul să audă cheia de la intrare în ușă, dar Drew n-a venit decît în zori și Sally a fost torturată de gelozie. A doua zi dimineată, a lăsat deschisă ușa de la sufragerie, astfel ca trecînd, el să fie obligat s-o vadă. Dar, n-a trecut toată dimineata. Apoi a venit ora pentru lecțiile de dramă.

— Ce s-a întîmplat Sally? Ti-e imposibil să te concentrezi!

Sally știa deacum ce s-a întîmplat. Deodată, a putut înțelege ce a făcut-o pe mama ei să fugă cu un bărbat, cu puțin înainte de cununia ei cu Brian. A fost mînată de o forță interioară, mult mai puternică decît propria ei judecată. Această forță era dragostea.

Sally era îndrăgostită. Dragoste de la prima vedere. Si dacă Drew i-ar fi cerut-o, ar fi fugit de el, fără să gîndească o clipă. Dragostea îi luase deodată tot bunul simț, și o aruncase de pe piscurile seninătății sufletești, în abisul disperării. Il iubea pe Drew și dragostea o făcea să fie cînd fericită, cînd nefericită. Spera că și el o va iubi, dar în același timp nu-i venea să creadă că

asemenea fericire se poate întâmpla. Timp de două săptămîni, alternară cele mai diferite stări sufletești. Sally nu reușise să-l mai vadă pe Drew. În momentul în care a pierdut orice speranță, s-au întâlnit pe palier. Sally era îmbrăcată într-o rochie de seară, căci se pregătea să iasă în oraș, cu Milli.

— Iată din nou zîna bună! Am crezut că ai dispărut sau că am fost victima unei iluzii. Dar nu, e zîna bună, îmbrăcată toată în albastru strălucitor.. Adorabilă iluzie... sau poate ești realitate?... Trebuie să mă conving!

Pe neașteptate o sărută...

— Nu, nu ești o iluzie!

Drew deschise ușa sufrageriei și o împinse ușor, înăuntru. Totul era minunat. Sally își dădea seama că întreaga ei viață a așteptat clipa aceasta, că s-a născut și trăiește ca să fie sărutată de Drew.

— Drăgălașe zîna, mă tem că m-am îndrăgostit de tine. Ai ceva împotriva?

— Oh nu, Drew. Te iubesc!

Sally nu-și dădu seama cît timp au stat așa înlănțuiți. Vremea se oprise în loc. Doedată însă, farmecul fu întrerupt. Ușa se trînti de perete, și glasul furios al Milliei, care strigă:

— Ce-i asta Drew? Ce faci acolo?

Drew o sărută ușor pe frunte, și o așază pe fotoliu, înainte de a răspunde:

— O sărut pe Sally, dragă!

— Am văzut. Să lăsăm introducerile! Vreau să-ți spun fără ocolișuri, tot ce am de spus: Eu răspund pentru fata asta, și te rog s-o lași în pace. Ocupă-te de

Paula Banks și de altele ca ea. Alea-s genul tău. Ele cunosc toate regulile jocului de-a dragostea. Sally însă, e o fetiță. Nu-ți permit să-i distrugi viața.

Drew aprinse o țigară.

— Nu mă joc de-a dragostea, cu Sally. O iubesc. M-am îndrăgostit de ea din clipa în care am văzut-o. M-ai avertizat atunci, și am încercat s-o las în pace, pentru că nu eram sigur pe sentimentele mele. Acum însă, sunt sigur. Mă pregăteam tocmai să-i cer mâna, când ai intrat și ai stricat totul.

— Vrei să te căsătorești cu ea? Asta înseamnă că ai descoperit că biata fată are bani, și ai vrea să te căsătorești cu ei.

— Nu-i adevărat Milli, — sări Sally revoltată. Ceea ce spui e crud și nedrept. Drew nu ar face așa ceva.

— Nu dragă, n-ași face, — zîmbi el. — De la nimeni în lume în afară de tine, Milli, n-ași fi primit asemenea insultă. Pe tine însă, te iubesc prea mult și pot să te iert. Ești convinsă după câte văd, că nu-s decît un vînător de zestre. Îți voi dovedi că nu-i așa. O iubesc pe Sally și nu-mi pasă de banii ei. M-ași căsători cu ea, chiar dacă ar fi săracă, la fel ca mine. Sally dragă, m-am îndrăgostit de tine, încă din după amiaza aceea, în care mi-ai apărut în față, purtînd căruciorul cu ceai. I-am explicat asta sorei mele, dar ea mi-a poruncit să dispar din calea ta. M-am străduit din toate puterile să o ascult, dar în seara asta, când te-am revăzut din întîmplare, mi-am dat seama că nimic nu mă poate despărți de tine. Mă crezi că te iubesc? Mă crezi că nu alerg după tine, pentru bani?

— Te cred Drew. Milli, Drew și cu mine ne iu-

bim. Te rog, nu ne strica fericirea. Vreau să mă căsătoresc cu el.

Milli ieși fără să scoată un cuvînt. Obrazul îi devenise deodată bătrîn și obosit, dar pentru cei doi tineri asta nu avea nici o importanță. Sally era din nou în brațele lui Drew și chiar dacă lumea întreagă ar fi intervenit, nimic n-ar fi putut s-o despartă de el.

— Te iubesc, șopti el. Ești atît de deosebită de toate femeile pe care le-am cunoscut pînă acum. Am să muncesc pentru tine toată viața. Am să reușesc, ca să poți fi mîndră de mine. Te iubesc Sally!

Dragostea a intervenit astfel în viața Sally-ei, dintr-o dată, la fel ca în viața mamei ei. Cu singura deosebire că dragostea ei, va fi fericită. Cel puțin așa gîndea Sally.

CAPITOLUL 9

Cînd Milli a înțeles că această căsătorie e inevitabilă, i-a cerut o întîlnire domnului Fordyce.

— Grozav am mai știut să păzesc fata! A meritat chiar, să ai încredere în mine. S-a îndrăgostit ca o nebună, de fratele meu cel mic, Drew, care e într-adevăr, cel mai frumos bărbat din lumea teatrului. Dacă îsta nu mai știe cum să cucerească o fată, apoi nimeni pe lume nu știe. Am crezut că va rămîne liniștit în Irlanda. Cînd colo, a venit pe neașteptate și fetița s-a amoretat de el. Fordy ce-i de făcut? Dacă nu-i permiți Sallyei să se mărite acum, o să se mărite cînd împlinește douăzeci și unu de ani. N-o să-l părăsească, asta-i sigur. E tipul de fată constantă. Si-a transferat idolatria asupra lui. Si știi ce înseamnă asta.

— Ce fel de om e fratele dumitale?

— Cel mai minunat din lume. Il ador. E un tip fascinant. Are humor de nu te poți plictisi o clipă alături de el. În schimb, n-are un ban. Ce e rău la el e că e nebun după femei, și nici nu-i de mirare. Toate aleargă după el.

— Crezi că o iubește?

— Nu prea-mi vine să cred. Mai curînd e atras de banii ei.

— Cum a descoperit că are bani?

— Probabil că de la autorul acela de piese, Flimsy.

— Cred că e mai bine să stau de vorbă cu ea.

Dar, cînd a încercat să-i vorbească fetei, aceasta păru că se află pe un vîrf de munte, de unde nimeni n-o putea coborî.

— Nu putem face nimic, — Milli, îi spuse el a doua zi. Sally trebuie să se mărite cu fratele dumitale. Tot ce pot face e să-i pun poprire pe bani, ca să nu-i poată risipi.

— Te rog să faci asta Fordy. Din fericire în zilele noastre, un divorț nu mai e o rușine. Dacă această căsătorie nu va reuși, Sally își va da seama că Drew a urmărit banii ei.

— Bine. Cu condiția asta, îmi dau consimțămîntul, — spuse Fordyce.

Milli și-l dădu și ea și începu să pregătească nunta.

— Ași fi fericită Milli, să știu că te bucuri de căsătoria noastră, — ofta Sally. Drew e cel mai bun băiat din lume și crede-mă că mă iubește.

— Mi-e drag fratele meu, recunosc Milli. Dar nu

cred că bărbații prea frumoși, cei de genul lui, pot deveni vre-odată soți buni. Foarte rar se întâmplă așa ceva.

— Drew va fi un soț bun.

— Sper. Nenorocirea e că a fost prea alintat de femei. E prea atrăgător. Am mai spus lucrul acesta, și-l repet: are impresia că orice ar face, poate fi iertat dacă oferă un zîmbet cuceritor. Totuși, am impresia că pe tine te iubește sincer. Poate greșesc dacă-mi închipui că-l atrag banii. Doresc din tot sufletul să greșesc. În ceea ce te privește, te-ai îndrăgostit teribil. În momentul acesta în ochii tăi, totul are culoarea roz. Când ai să vezi din nou lucrurile așa cum sunt, să nu-l condamnăi pe Drew, dacă nu va corespunde întocmai, imaginii ce ți-ai făcut-o despre el. Si orice decepție ai avea, primește-o fără să murmuri. Căsătoria nu e decît un lanț de decepții. Eu știu asta mai bine ca oricine. Am fost măritată de trei ori.

Sally rîse amuzată. Era fericită că s-a risipit în sfîrșit, atmosfera grea care a domnit între ea și Milli în ultima vreme. După Drew, cea mai iubită ființă de Sally, era Milli.

— Niciodată nu voi fi decepționată de Drew. E cel mai perfect om. Are o frumusețe perfectă, dar și caracterul îi e perfect. Cum ași putea fi decepționată?

— Foarte ușor. Drew nu-i decît o grămadă de defecte, la fel ca mine, și la fel ca tine. Mi-ar place să vezi realitatea în față și să cobori odată pe pămînt, din paradisul roz în care te afli. Dar nu vrei. Foarte bine! Orice ar surveni în această căsnicie, n-ai să poți spune, că n-ai fost avertizată.

— N-ai de ce să mă avertizezi. Sunt fericită, Milli, și asta datorită ție. Dacă nu te-ași fi cunoscut pe tine, n-ași fi avut cum să-l întîlnesc pe Drew.

— O să-mi aduc aminte de asta, în zilele mele cele mai negre, spuse actrița. Sally rîse fericită. Dar Milli nu rîdea.

CAPITOLUL 10

Rochia de mireasă o crinolină din saten gri pal, brodată cu perle, era întinsă în sufragerie. Cum legal Sally era văduvă, Milli nu i-a permis să se căsătorească în alb. Milli urma să fie nașă, iar Fordyce, venise special din Londra, ca să dea binecuvîntarea sa, tinerei perechi. După ce l-a cunoscut pe Drew, a spus:

— Stii Milli, cred că e cu adevărat îndrăgostit de Sally.

— Încearcă să gîndești ca un om la vîrsta ta Fordy! Drew e incapabil să iubească. Cel puțin, nu în felul în care ar vrea Sally.

— Cred că de data asta n-ai dreptate. Cred că îți judeci greșit fratele. E un băiat fermecător. M-a impresionat foarte plăcut.

— Stiu că e un băiat fermecător, șopti Milli. Asta-i nenorocirea lui! Dar, dacă a reușit să te farmece și pe dumneata, Fordy, nu-mi rămîne decît să mă predau.

Milli a aranjat ca recepția de după nuntă să aibă loc la faimosul bar, al nepoatei ei.

— Nu invita decît cîțiva prieteni, Milli, spuse Drew cîteva săptămîni înainte de nuntă. Nu uita că trebuie să plătesc pentru recepția asta și că n-am bani pentru prea multe persoane.

Fordyce insistă însă, să suporte cheltuielile de nuntă, astfel că invitațiile la bar, au ajuns la toate celebritățile.

De asemenea, deoarece Drew nu putea face față cheltuielilor, n-au plecat în voiaj de nuntă, și au hotărât să rămână în apartamentul Sallyei, care ar fi fost fericită să achite din veniturile ei o călătorie la Paris, dar Drew a refuzat.

— Va trebui să trăiești din veniturile mele modeste, micuță prințesă. Te supără ideea asta?

Ca și cum pe Sally ar fi putut s-o supere ceva, atîta timp cît Drew era alături de ea.

În mod miraculos, Milli a căpătat în ajunul nunții un angajament pentru un nou film. Imediat după nuntă urma să plece la Roma ca să turneze, astfel că întreg apartamentul rămînea la dispoziția tinerei perechi.

— Fii fericită fetițo, ofta milli. Asta-i tot ce vreau de la tine! Să te văd fericită.

— O spui ca și cum ai crede că n-am să fiu.

Milli însă, nu credea. Ea era convinsă că fata nu va putea fi fericită. "Doamne! Dacă s-ar întîmpla ceva care să oprească nunta asta! Dacă Sally s-ar îmbolnăvi pentru cîteva zile, sau Drew ar avea un mic accident! Dar asemenea lucruri nu se întîmplă în viața reală", — gîndea Milli.

În această atmosferă a sosit ziua nunții.

Mirele n-are voie să doarmă în aceeași casă cu mireasa, înainte de cununie. Asta poartă ghinion. Așa e tradiția engleză. În prima oră o dimineață, însă i-a trimis logodnicei lui un enorm buchet de orhidee.

— Nu-ți stau bine — a comentat Milli. Nu ești

genul potrivit pentru orhidee.

— Si cine e genul potrivit pentru orhidee? Paula Banks?

“Paula Banks”. Oare de ce și-a amintit Sally de ea, tocmai în momentul acela? De ce s-a gândit la Paula Banks, de care uitase de mult, chiar în dimineța nunții ei? Gelozia îi străpunse din nou inima. Oare ce s-a întâmplat cu femeia aceea? Drew n-a pomenit nicio dată nimic de ea, iar Sally, ocupată cu propria ei fericire, uitase de existența rivalei.

În clipa aceea, sună telefonul. Era Fordyce.

— Ași vrea să discutăm despre unele afaceri, înainte de cununie. E ceva urgent. S-a întâmplat un lucru neprevăzut și trebuie să ți-l spun înainte de va avea loc ceremonia. Pot să vii mai devreme cu o jumătate de oră?

— Să vorbim despre afaceri? exclamă Sally. În ziua nunții mele? Te rog, fi înțelegător domnule Fordyce. Sunt prea emoționată, ca să mă pot ocupa de așa ceva.

— Dar e urgent, Sally.

— La fel de urgentă e și nunta mea. Încearcă să fi un notar cu suflet și uită de afaceri, în cea mai fericită zi din viața mea.

Sally puse receptorul în furcă. Milli care se înapoiasse la sunetul telefonului, întrebă:

— Cine a fost, Drew?

— Nu. N-a telefonat deloc până acum. Unde a dormit azi noapte, Milli? Ași vrea să-l chem eu.

Dar Milli n-avea nici o idee de felul în care își petrecuse Drew noaptea.

— Mă întreb unde o fi putut să doarmă?

În drum spre biserică, domnul Fordyce care pînă atunci fusese neobișnuit de tăcut, spuse: "Sally, trebuie să aflii ceva. E foarte serios. Nu știu ce fel de căsătorie e cea pe care o faci, nu știu dacă bărbatul acesta în-cîntător cu care te măriți, te ia pentru tine sau pentru banii tăi, dar trebuie să-ți vorbesc.

— Dacă e ceva care ar putea să-l ponegrească pe Drew, nu vreau să aud. El nu se căsătorește cu banii mei, ci cu mine!

Totuși inima Sallyei se făcu ca un purice.

— Sunt fericit că lucrurile stau astfel, fiindcă am o veste foarte neplăcută pentru tine. Unchiul Brian a fost căsătorit în tinerețe...

— Cum, înainte de a se fi căsătorit cu mine?

— Da. S-a aflat că a fost înșurat cu o femeie, Annie Halliday, — cu mulți ani înainte de a o fi în-tîlnit pe mama ta. Asta s-a întîmplat pe cînd avea optăsprezece ani și era student. Femeia era chelneriță la unul din restaurantele studentești din oraș. Se pare că l-ai obligat să se însoare. A fost pe cale de a divorța de ea, cînd femeia a murit. Asta e ceea ce a știut unchiul tău. S-a descoperit însă, acum că femeia nu e moartă și are un fiu, dela Brian. Dacă toate acestea se adevăresc, înseamnă că nu ai fost niciodată căsătorită le gal cu el, și deci, moștenirea nu-ți poate aparține.

— Nu! — Nu înțeleg...

— Asta înseamnă că pînă nu se lămuresc lucrurile, nici una din părți nu are dreptul să beneficieze de bani. Femeia aceea pretinde că e soția lui Brian și că are de la el un fiu în vîrstă de treizeci și cinci de

ani. Nici mie nu-mi vine să cred. Sunt convins că Brian n-a știut nimic despre acest copil. A crezut că soția lui e moartă. Toate astea mă îngrijorează fetița. Nu înțeleg de ce a stat de o parte, atîția ani, această femeie. Ea pretinde că a făcut-o deoarece după ce s-a despărțit de Brian a avut o legătură cu un alt bărbat, și n-a vrut ca acesta să știe toată povestea. Acum, și celălalt bărbat e mort și ea a putut ieși din umbră. Din păcate, tocmai în ziua nunții tale. Am considerat că trebuie să știi toate astea, în cazul că...

— În cazul că Drew se însoară cu mine pentru bani. Nu, domnule Fordyce. De asta, sunt convinsă: Lui Drew nu-i va păsa de acest nou solicitator al averii unchiului Brian, așa cum nu-mi pasă nici mie. Nu mă înspăimîntă sărăcia, atîta timp cît soțul meu e lângă mine.

— Totuși, cred că e mai cinstit să-i povestești lui Drew toate astea, înainte de cununie.

— Nici nu mă gîndesc. Asta ar fi o insultă la adresa lui.

Sally era atît de sigură de sentimentele lui Drew, încît uită de toată povestea, în momentul în care a intrat în biserică.

În prag, o aștepta Drew, cu ochi strălucind de dragoste.

După ceremonie, ofițerul stării civile îi înmînă Sallyei actul de căsătorie.

— Cum te simți în calitate de doamnă Macqueen? o întrebă soțul ei.

Sally îl privi și gîndi că e cea mai fericită fată de pe pămînt.

CAPITOLUL 11

După cununie Milli a condus-o pe Sally într-una din încăperile barului, care era folosită numai de nepoata ei.

— Scoate-ți orhideea asta de pe cap, fetiço, și du-te să mă aștepti în sufrageria particulară a nepotei mele. Drew o să vină și el acolo. Cred că simți nevoia să fi singură cu el. câteva minute, înainte de începe recepția. O să fii nevoită să dai mâna cu o sută de celebri-tăți! Dumnezeu să te aibă în pază. Strălucești ca un diamant! În viața mea n-am văzut o fată, cu un aer atât de fericit.

După plecarea Milliei, — Sally se pieptănă și se duse să se întâlnească cu soțul ei. Aștepta cu nerăbdare primul lor moment între patru ochi, după ce au fost declarați soț și soție.

Tocmai se pregătea să dea la o parte draperia, de la ușa sufrageriei, când auzi glasul lui Drew.

— Paula! Ce cauți aici?

Sally rămase stană de piatră.

— A trebuit să vin Drew! N-am putut rezista. Simt că înebunesc. Am asistat la căsătoria ta, cu gîscu-lița aceea și mi-am imaginat ce infern trebuie să fie în sufletul tău. Nu pot suporta, Drew! N-am închis ochii, de când ai plecat de la mine, noaptea trecută.

Noaptea trecută deci, Drew și-o petrecuse la Paula Banks.

— Ieși afară, Paula. Cred că ești nebună, altfel n-ai fi venit aici! spuse Drew.

— Sărută-mă Drew. Te rog, te rog, sărută-mă, și

spune-mi că această căsătorie nu va schimba nimic între noi!

— Pentru numele lui Dumnezeu, vino-ți în fire. Soția mea trebuie să vină aici, dintr-un momet într-altul.

— Soția ta! Asta-i bună! Toată lumea știe de ce te-ai însurat cu ea. Nu te condamn pentru asta. Si eu m-am măritat cu Jim, pentru banii lui. Ar fi trebuit să fi prost ca să lași să-ți scape o șansă ca asta.

— Paula, trebuie să pleci. O să te chem la telefon mai târziu, dar acum pleacă!

— Sărută-mă, și pe urmă plec, iubitele!

Prin despicătura draperiei Sally văzu sărutul. Drew era cu spatele la ea, dar fața Paulei se vedea clar, în toată frumusețea ei. Se agăța cu mâinile de draperie, ca un bețiv care-și pierde echilibrul. Apoi, prin oglinda din perete, o văzu pe Milli, cu ochii măriți de uimire. După o secundă, prietena ei sări ca o panteră și o prinse în brațe.

— Sally... fetițo! Iubito! Sally...

La cuvintele acestea, Drew se desprinse din brațele lui Paula și sări, alb ca varul, lângă soția lui.

— Dumnezeule, doamne! Sally!

— Ai face mai bine să pleci de aici, Paula, spuse Milli pe un ton de ghiață. Ai izbutit să faci răul pe care ai vrut să-l faci! Ai distrus inima acestei copile. O treabă foarte bună, pentru tine. Felicitările mele.

— I-am distrus inima? Ar fi trebuit să-și dea seama că un bărbat ca Drew, nu se însoară cu o fetiță ca ea, din dragoste. Drew mă iubește pe mine și s-a însurat cu ea, pentru banii ei.

— Asta-i o minciună. O iubesc pe Sally și m-am căsătorit cu ea pentru că o iubesc, nu pentru nenorociții aceia de bani.

În momentul acela, interveni Sally.

— Asta-i minunat Drew, fiindcă nu am nici un ban. Există alți reclamanți pentru averea unchiului Brian. E o păcăleală bună, dar de data asta, tu ești cel păcălit. De ce nu rîzi?

Sally începu să rîdă, cu un rîs ciudat, neobișnuit, ce părea că nu-i aparține. Apoi, deodată simți că ceva se rupe în ea. Se cufundă în întuneric, și nu-și mai dădu seama de nimic.

Cînd s-a trezit era în brațele lui Milli.

— Acum ți-e mai bine fetiço. Stai liniștită și în cîteva secunde îți revii.

— Ce?... Ce?...

Deodată își aduse aminte și suferința o prinse în ghiarele ei. Drew o iubește pe Paula Banks, pe eleganta, frumoasa, pasionata Paula, iar cu ea, biata Sally s-a căsătorit pentru bani. Izbucni din nou în rîsul acela isteric.

— Oprește-te! se răsti Milli, dîndu-i o palmă peste sîni. Nu vreau să te lovesc peste față, fiindcă rămîn urme, și o să observe ceva musafirii. Dar dacă nu încetezi imediat cu rîsul acesta, o s-o fac.

Sally se opri din rîs, ca prin minune.

— Așa! Acum lasă-mă să-ți aranjez machiajul. Toată lumea ne așteaptă.

— Nu pot Milli. Nu pot să stau lîngă Drew și să dau mîna cu oamenii. Nu știi prin ce am trecut. Drew și-a petrecut noaptea trecută la Paula. O iubește. Cu

mine s-a căsătorit pentru bani... și nici măcar bani n-am să-i dau!

— Stiu totul, am vorbit cu domnul Fordyce. Nu se poate face nimic în privința asta. Ești săracă, la fel ca noi toți, dar aceasta nu-i un motiv să faci scandal, acum.

Obrazul Milliei se înăspri.

— Asta ai vrut, și asta ai. Te-am prevenit de la bun început, că Drew nu vrea decît banii tăi, dar n-ai ascultat. Tu ai știut mai bine decît mine! Cînd am văzut că încăpățînarea ta nu poate fi clintită, m-am supus. Te-am rugat, dacă-ți aduci aminte, să vezi realitatea în față, să cobori din norișorul roz pe care te aflai, să înțelegi că Drew nu e un îngerăș nevinovat. Te-am implorat să nu-l idealizezi pe fratele meu. Ti-am explicat că eu îl cunosc mai bine. Dar am vorbit la tine, ca la pereți. Acum, cel puțin, arată-i acestei Paula, că ai puțin caracter. N-o lăsa să vadă că a reușit să-ți facă rău. Mama ta a fost actriță! Există o lozincă în teatru: "Spectacolul continuă!" Sunt convinsă că Dena a zîmbit de multe ori în fața publicului, în timp ce inima-i plîngea. Fă la fel și tu!

Patosul actriței izbuti s-o calmeze oarecum. Apoi, îl strigă pe Drew.

Băiatul se apropie umil și încercă s-o cuprindă pe Sally cu brațele. Dar ea, îi aruncă o privire mîndră, și se dădu la o parte.

— Las-o în pace Drew. A suferit azi destul. Ai să vorbești cu ea, după ce se termină recepția.

Milli îi dădu puțin roșu pe obraz și-i întinse o cupă de șampanie.

— Bea asta. Are să-ți ajute.

Apoi, Drew îi oferi brațul.

— Dacă mă crezi sau nu, Sally, — te iubesc. Pe tine te iubesc și nu banii tăi. Nu-mi pasă de ei.

Părea că fata nu-l aude.

Nu și-a mai putut aminti niciodată cum s-a desfășurat acea odioasă recepție. Timp de câteva ore în șir, a strâns mâini, a ascultat complimente, a mulțumit pentru felicitări, — cu un zîmbet silit pe buze, ca într-un coșmar. Apoi, a tăiat torta de nuntă, cu mâna lui Drew pe mâna ei. Avea senzația că are un șarpe pe mână.

Ce minunat ar fi fost, dacă toate astea s-ar fi întâmplat în alte circumstanțe. Dar așa, înainte de sfârșitul recepției Sally o întrebă supărată, pe Milli.

— Presupun că trebuie să te conduc și eu la gară, împreună cu toată lumea. Pentru tine, "spectacolul încă nu s-a terminat". Ai nevoie de publicitate pentru film. Dacă-i așa, am să fac tot ce trebuie.

— N-ai nici un motiv să fii supărată pe mine, fetițo, răspunse Milli cu blîndețe. Eu nu ți-am făcut nici un rău și nu-s vinovată de acest eșec. Mai mult decît atît. Te-am avertizat. Sigur că vreau să vii cu mine la gară. După aceea poți să te iei la bătaie cu Drew, cînd o să fiți singuri, acasă.

— N-am de gînd să mă duc acasă. O să iau o cameră la hotel.

— Încă n-ai coborît pe pămînt, Sally? Cum poți lua o cameră la hotel, cînd n-ai nici un ban. Nu ți-a spus domnul Fordyce, că pînă nu se lămurește problema

moștenirii, n-ai voie să-ți însușești nimic?

A fost ca un duș rece pentru Sally. Fusese atît de obișnuită cu ideia că are bani, încît nici nu înțelegea că este nevoită să se lipsească de ei. Hotărîse să divorțeze imediat, și pînă la pronunțarea divorțului, a vrut să locuiască la un hotel de lux. Acum însă își dădu seama, că toate planurile ei erau lipsite de temei.

— Fetițo scumpă, zise Milli. Ai primit o lovitură, dar trebuie să-i faci față. N-ai de ce să dramatizezi toată povestea asta. Teai căsătorit cu o iluzie, nu cu un bărbat și ai avut ghinionul să fii deziluzionată de la bun început. Viața nu-ți oferă niciodată perfecțiunea, așa că trebuie să știi să te acomodezi la situație, să recurgi la un compromis. Drew e un om ca oricare altul, și nu idolul din visurile tale. Nu-i decît un băiat drăguț, care face curte tuturor femeilor frumoase pe care le întâlnește. N-ai de ce să-l condamni pentru asta, fiindcă asta nu înseamnă că nu te iubește. Merită să-l iubești și tu, cu toate defectele pe care le are. Nu-i pasă că ești săracă. Învață-l deci să muncească și sa te întrețină el pe tine, în loc să-l întreții tu pe el.

— Dar, susținea că mă iubește.

— Si te iubește.

— Si-a petrecut noaptea de dinaintea nunții, cu Paula.

— I-ai dat vre-o șansă să desmintă lucrul acesta?

— Sunt convinsă că o să-l dezmintă. Stie să spună minciuni, cum nu se poate mai convingătoare. Dar nu mai vreau să le ascult. Mi-a mai rămas o fărîmă de mîndrie. Căsătoria asta a luat sfîrșit înainte de a în-

ceput, cel puțin din punctul meu de vedere. Dacă vrea, poate să se întoarcă la Paula lui.

— E o inutilă pierdere de timp, să discut cu o femeie geloasă. Cert e că nu poți divorța acum de Drew. Așteaptă să se termine recepția, apoi condu-mă la gară, și după aceea n-ai decît să te iei de pâr cu el, dacă-ți face plăcere. Un singur lucru însă trebuie să înțelegi. N-aveți amîndoi nici un ban, așa că deocamdată nu puteți divorța. Dacă nu vrei să te împaci cu el, rămîi la etajul tău, și lasă-l pe Drew să locuiască în apartamentul meu. După trei săptămîni, cînd mă înapoiez, am să aranjez eu lucrurile într-un fel.

Cineva o chemă și Milli răspunde:

— Vin imediat, dragă!

Ea o luă pe Sally de braț, îndemnînd-o să se ocupe de musafiri.

— Ești insensibilă, Milli! Nu-ți dai seama ce rău mi-a făcut Drew.

— Ba îmi dau perfect de bine seama. E îngrozitor să ți se întîmple asemenea lucru, cînd ești tînăr. Dar, ești obligată să-i dai băiatului posibilitatea de a se explica.

— Nu există nici un fel de explicație. Am auzit totul, cu urechile mele. Dacă n-ași fi auzit...

— Oh, Sally, n-am știut că ai un asemenea caracter!

Nici Sally nu știuse. Era stăpînită de o furie oarbă pe Drew, care a înșelat-o, și pe ea, care s-a lăsat înșelată, ca orice fetișcană naivă. A căzut în cursa lui, ca o pară prea coaptă.

N-au mai vorbit după aceia și au plecat toți la gară,

Au fost întâmpinați de un du-te vino îngrozitor. Milli a dat interviewuri pentru presă, pentru radio, pentru televiziune. A explicat deosebirea dintre fetele din trupa "Gaiety", din tinerețea ei, și fetele din ziua de astăzi: "Pe vremea mea, fiecare actriță avea personalitatea ei proprie, farmecul ei. Astăzi, nu poți deosebi o vedetă de cealaltă. Aceeași coafură, aceeași îmbrăcăminte, același machiaj. Doriți să vă arăt un exemplu de față fermecătoare, din alte vremuri? Uitați-vă la mireasă! Tin să v-o prezint pe micuța mea cumnată. E un adevărat bibelou de Saxa. Pe deasupra, e și grozav de intimidată, în fața microfonului".

Sally zîmbi confuză. Apoi intră în scenă, Drew.

— M-am îndrăgostit de soția mea, din prima clipă în care am văzut-o!"

...Minciună! minciună!... Te-ai îndrăgostit de ave-rea mea. Noroc că aparatul de televizat nu poate pătrunde în creierul tău...

În sfîrșit, trenul porni spre Roma.

Drew deschise portiera mașinii și dădu șoferului adresa din Baker Street. Cînd au ajuns acasă, a descuiat ușa cu cheia lui, iar Sally a fugit sus pe scări.

Deodată toată furia i se evaporă. Nu mai avea nimic să-i spună lui Drew. Dacă ar fi scos un singur cuvînt, ar fi izbucnit în lacrimi. Urcă în apartamentul ei și încuiă ușa. Pașii lui iuți, urmară pe trepte. Il auzi apoi, bătînd în ușă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sally, deschide-mi!

Ea nu răspunse. Drew continua să bată un timp, apoi renunță, și Sally îl auzi cum coboară. Apoi, îi auzii

pașii la etajul de jos, umblînd ca un leu în cușcă, încolo și încioace.

Tristă noapte a nunții!

Sally singură în apartamentul ei! Drew, tot singur, în celălalt apartament. Drew care o mințise și o înșelase, Drew care i-a distrus iluziile, ca de acum înainte să nu mai poată crede în nimeni și în nimic. În zori, Sally se îmbracă în grabă.

Cînd a deschis ușa a zărit pe jos o scrisoare. O deschise cu degetele tremurînde de enervare și ceti:

“Draga mea,

“Îți jur că tot ce a spus Paula ieri, a fost minciună. Am fost la ea în noaptea dinaintea căsătoriei, e adevărat, dar asta s-a întîmplat numai fiindcă ea a insistat. M-a amenințat că dacă nu vin, îți va povesti că trăiește cu mine și mai mult chiar, îi va povesti soțului ei, astfel încît să pot fi implicat într-un proces de adulter. Am vrut de mult să rup legătura cu Paula. Acesta e motivul pentru care am acceptat serviciul acela în Irlanda. Dar, din vanitate, n-a vrut să mă lase în pace. Nu mă iubește. Nu vrea decît să-și satisfacă enormul ei orgoliu.

“Dacă m-am dus la ea a fost ca să o avertizez în privința ta. I-am spus că dacă îți va face vre-un rău, va regreta toată viața. A reușit să mă facă să cred că ma înțelege.

“A înscenat apoi povestea aceea de după nuntă, ca să se răzbune pe mine.

“Vrei să mă crezi, Sally?... Nu mă interesează a-veea ta, în ciuda faptului că Milli și ceilalți cred asta.

Acum; ai început să crezi și tu acelaș lucru. Dar, te iubesc! N-am iubit cu adevărat pe nimeni, pînă acum. Te-ași iubi și dacă ai fi infirmă sau oarbă. Pe tine, și numai pe tine!

“Am vrut să te am în brațele mele noaptea trecută, și să te consolez, fiindcă am înțeles prin ce treci. Dar nu mai lăsat. Scumpa mea iubită, a fost îngrozitor. Si toate astea au trebuit să i se întîmple unei fete ca tine. Mi se rupe inima, la gîndul că ai suferit atît.

“Te iubesc Sally. Dă-mi ocazia să-ți spun între patru ochi toate astea. Îți repet: te iubesc pe tine, și nu banii tăi. Aștept răspuns de la tine. Te implor, încercă să uiți tot ce s-a întîmplat. Drew”.

Lui Sally îi apăru din nou în minte, ca într-un film, scena din ajun. Drew mințea! Nu era decît un mincinos care alerga după averea ei. Probabil își imagina că pînă la urmă cei ce revendică moștenirea se vor retrage, și Sally va rămîne cu bani.

Rupse scrisoarea în bucățele, și mîzgîli cîteva rînduri de răspuns:

“Ești un mincinos, și nu vreau să te mai văd niciodată. Dacă ași avea posibilitate, ași divorța imediat. Dragostea mea față de tine, s-a transformat în ură și dispreț. Singura mea satisfacție e faptul că sunt săracă, și deci, tu ai fost cel înșelat”.

Puse scrisoarea într-un plic, împreună cu cea de la Drew, ruptă în bucățele. Le lăsă în fața ușii ei, apoi se încuiă din nou. Probabil că Drew fusese în așteptarea unui răspuns, căci imediat îl auzi alergînd pe scări,

După câteva minute, un nou bilețel se strecură sub ușă:

“Rămii cu bine. Am acceptat hotărîrea ta. N-ai să mă mai vezi niciodată, Sally. Poți obține divorțul de la mine, oricînd vrei. Nu doresc decît să fii fericită, Drew.”

Apoi, Sally auzi zgomotul unui motor de mașină. Se îndreptă spre fereastră și văzu cum Drew își încarca toate valizele într-un taxi...

Imediat după plecarea lui, Sally își dădu seama că îl mai iubește. “Cu atît mai bine că a plecat. În felul acesta n-am să-mi las demnitatea călcată în picioare, așa cum a făcut mama mea, numai pentrucă m-am îndrăgostit de un bărbat.

Se duse la întîlnire cu Fordyce, și înțelese că situația ei era foarte gravă. Unchiul Brian fusese într-adevăr căsătorit cu acea Annie Halliday, care acum pretindea moștenirea. Unchiul crezuse că prima lui soție era moartă, dar în realitate sora ei murise. Femeia continuase să trăiască sub numele surorii sale, sub care se căsătorise. Nu și-a dat în vileag identitatea, deoarece nu a vrut să fie considerată bigamă. După moartea celui alt soț însă, s-a hotărît să-și ceară drepturile. — Exista și un fiu, în vîrstă de treizeci și cinci de ani, și pentru binele lui, fosta soție a unchiului își revendică averea.

Toate acestea îi părură foarte complicate lui Sally.

“Cred că trebuie să lichidăm imediat această poveste, spuse Fordyce. N-avem nici un interes să risipim banii lui Brian, în procese complicate. Dacă oa-

menii aceștia nu sunt trecuți în testament, — și după cum știm, nu sunt, — putem ajunge cu ușurință la un compromis cu ei”.

“Compromis!” Cuvântul acesta îl auzise Sally prea des, în ultima vreme. Chiar și Milli îi spusese “N-ai decît să faci ce fac toți oamenii: un compromis cu viața!”

— Nu, domnule Fordyce. Nu suport nici un fel de compromis. Dacă banii aceștia nu-mi aparțin, dacă sunt ai fiului unchiului Brian, să-i stăpînească să nătos. E dreptul lui.

Nu-i povestise nimic despre Drew.

A doua zi, Sally făcu ocolul agențiilor teatrale din oraș, în căutarea unui serviciu. Menționează peste tot că este eleva lui Milli Macqueen, ceea ce păru că îi interesează pe agenți. După ce își lăsă numele și adresa, se înapoiă în casa goală și pustie, din Baker Street.

Ziua căuta să se ocupe cu tot felul de lucruri, ca să nu se poată gîndi la Drew. Dar noaptea, imaginea lui îi apărea în minte cu atîta intensitate, încît avea impresia că el se afla acolo, alături de ea. Dar Drew dispăruse fără urmă. În fiecare dimineață, Sally alerga desculță și în cămașe de noapte, la cutia poștală în speranța că în sfîrșit, are un semn de la el. Trecerea de cîte ori auzea sunînd telefonul. Dar, în zadar Drew nu dădea nici un semn de viață.

CAPITOLUL 12

Intr-o zi, se auzi soneria de la ușă. Sally începuse să tremure. “În sfîrșit, a sosit. Dar n-am să mă îm-

pac cu el. Cel puțin nu de la bun început”...

Toate iluziile i se spulberară însă, când în pragul ușii apăru un tânăr drăguț, înalt și blond. Tânărul se interesa dacă vorbește cu doamna Brian Hall.

— Da!

— Eu sunt Raymond Hall.

Prin urmare, acesta era fiul unchiului Brian. Concurentul la dreptul de moștenire. Sally gîndi: “Seamîna cu unchiul Brian, cum seamăn eu cu Greta Garbo. Si cine ar fi crezut că are mai mult de douăzeci și doi de ani?”

— Pot intra să vă vorbesc?

— Desigur. Intră!

— Dorești un ceai?

— Iertați-mă că vă privesc astfel. Dar m-am așteptat la cu totul altceva. Nu mi-am imaginat că noua soție a tatălui meu e atît de... în fine... atît de drăguță... Sunt de-a dreptul surprins, doamnă Hall”

— Unchiul Brian a fost îndrăgostit de mama mea. După moartea ei, i-am fost încredințată lui. Oamenii au bîrfit puțin prea mult, și astfel.. ne-am căsătorit.

— Înțeleg. Tot de teama gurilor rele, mama mea, a pretins timp de atîția ani că e moartă, când în realitate murise sora ei.

— Stiu, avocatul meu mi-a explicat tot. Trebuie însă să-ți mărturisesc un lucru. Nu țin deloc la averea unchiului. N-am nevoie de ceea ce nu-mi aparține. Moștenirea e a dumitale, și e normal să fie așa. Deci, încetează de a te mai simți stînjenit în fața mea.

— Dar, doamnă Hall...

— Cred că ar trebuii să știi că sunt din nou căsătorită. Mă numesc doamna Macqueen.

Ar fi fost imposibil să nu observe dezamăgirea din ochii lui. Își pierde cumpătul pentru un moment, și sări în picioare.

— Nu! Te rog nu-mi spune asta. Nu poți fi remăritată!... Te rog să mă scuzi. ...Am venit aici să-ți spun că nu intenționez să pretind moștenirea. Asta e în întregime, ideia mamei. Toată afacerea mă dezgustă. Ași vrea să-ți rămână dumitale toți banii.

— Asta nu se poate! ripostă Sally cu energie.

— Atunci poate am putea aranja lucrurile între noi, fără să ajungem în fața judecății. Ași vrea să te întâlnești cu mama mea, bine înțeleș dacă bărbatul dumitale îți permite.

— Bărbatul meu e plecat din oraș.

Raymond nu remarcă jena Sallyei, când îi spusese acest lucru. O invită să se întâlnească cu mama lui, la un restaurant, chiar în seara aceea.

Sally acceptă cu plăcere. Fusesse prea singură în tot timpul, de la plecarea lui Drew și a lui Milli.

La șapte și jumătate seara, se afla în hallul hotelului "Kingsway", îmbrăcată într-o rochie din dantelă bleu pal.

— Ce frumoasă ești, doamnă Macqueen!

Complimentul lui Raymond acționează ca o cupă de șampanie, asupra stării e de spirit.

— Nu vrei să-mi spui Sally? Dacă ne gândim bine, suntem aproape rude...

— Bine, atunci dumneata spune-mi Raymond. Ma-

ma trebuie să vină imediat. Vrei să-ți ofer un cocktail, în timp ce așteptăm?

Sally cocheta puțin, modelându-și atitudinea după cele învățate de la Milli. Zîmbea cu farmec calculat, flirtînd cu băiatul acela frumos, fiul unchiului Brian.

— Mulțumesc, — un martini.

După ce comanda băuturile, Raymond începu să examineze, cu o privire admirativă, femeia frumoasă din fața lui. Pe Sally o flata încîntarea din privirea băiatului. Care fată drăguță nu se simte mgăulită, cînd e privită cu admirație de un băiat? Si mai ales, care fată nu primește cu plăcere curtea unui băiat, cînd a fost de curînd decepționată de altul?

Tocmai se pregătea să-l întrebe pe Raymond la ce se gîndește, cînd un glas de femeie o făcu să tresară. Lîngă masă se oprise o sfrijitură îmbrăcată într-o oribilă rochie din tafta neagră. La vederea ei, Sally se întrebă dacă unchiul Brian nu înebunise subit în tinerețea lui, cînd a hotărît să ia de nevastă această ființă complet lipsită de farmec. Fata simți o antipatie spontană, față de ea.

— Aceasta e mama mea.

— Va să zică, dumneata ești a doua nevastă a lui Brian. Imi pare bine că te cunosc.

“Se și vede, gîndi Sally. Dintre toate acriturile pe care le-am întîlnit în viața mea, tu poți să capeti premiul întîi”.

Femeia se străduia totuși din răspuțeri să fie amabilă, dar nu reușea. Gura i se strîmba tot timpul, într-o grimasă oribilă, care vroia să fie zîmbet.

“Ași fi preferat expresia ei naturală”, — gîndi

Sally din nou.

Masa la restaurantul hotelului a fost de cea mai proastă calitate. Raymond vroise să o invite pe Sally la unul din marile restaurante, dar maică-sa s-a opus. "Pentru ce să risipim atîția bani? Aici e mai ieftin."

În cursul serii Sally simțise din ce în ce mai acut, un sentiment de milă față de acest băiat, care părea strivit sub autoritatea mamei lui. "Da mamă! Nu mamă!" Asta-i tot ce știa să spună. La teatru, bine înțeles că a stat între ei doi, iar după aceea, a propus să fie întâi ea condusă acasă, apoi Sally.

— Pot merge și singură, a spus fata.

— Pentru nimic în lume să nu faci asta. Ești o fată tînără și Londra e periculoasă.

Cînd au ajuns acasă, Sally l-a invitat pe Raymond la o cafea. În timp ce fata prepara cafeaua, în bucătărioara cochetă, el începu să se confeseze: "Te invidiez pentru atmosfera în care trăiești. Eu mi-am petrecut viața în cu totul alt mediu. Am învățat cîte ceva, e adevărat, dar acum nu am de lucru și nici bani, și îsta-i motivul pentru care mama vrea să obțin moștenirea aceia. Bine înțeles că la început nu m-am împotrivit, dar acum, de cînd te cunosc, am renunțat pentru totdeauna la gîndul acesta. Nu sunt în stare să fac vre-un rău, celei mai încîntătoare ființe din cîte am întîlnit în viață... Sally, știu că ești căsătorită și îți promit că n-am să mai vorbesc niciodată despre asta, dar acum trebuie să-ți spun: M-am îndrăgostit de tine, din prima secundă în care te-am văzut.

CAPITOLUL 13

Raymond venea în fiecare zi la Sally și nu făcea nici un secret, din sentimentele lui de dragoste.

— Nu mă pot stăpîni, Sally. Dacă ai fi liberă m-ași căsători cu tine imediat.

— Dar nu sunt liberă...

— Nu încerca să mă prostesti. Nu ești liberă, dar ești nefericită. Ti se citește nefericirea pe față. Sally, te rog, despartă-te de Drew și căsătorește-te cu mine. Nu am nici un drept asupra ta, dar crede-mă că dacă ași putea, mi-ași da viața ca să te fac fericită.

“De ce nu sunt în stare să fac un compromis cu viața, cum spune Milli, și să mă mărit cu el? gîndi Sally. De ce mă mai gîndesc la Drew? Ași avea o situație consolidată pentru totdeauna lîngă el. Ași fi lipsită de orice fel de grijă...”

Tocmai cînd se frămînta astfel, auzii glasul Milliei.

— Sally? Unde ești?

— Milli, iubito!

Sally se aruncă în brațele prietenei ei și i se strînse la piept. Milli privea înmărmurită la Raymond, care stătea în prag.

— Oh, Milli, am uitat să ți-l prezint pe Raymond.

— Raymond și mai cum, fetițo?

— Raymond Hall. Pretendentul la moștenirea de la unchiul Brian.

— Ce bine îmi pare! Glasul Milliei purta temperatura de la Polul Nord. Mă duc jos să despachetez

fetițo. După ce-ți pleacă musafirul, vino la mine să stăm de vorbă.

Ieși cu o ușoară înclinare din cap, demnă de o regină care intrerupe audiența unui inferior prea îndrăzneț.

— Mă urăște. O să te influențeze împotriva mea, — spuse Raymond după ieșirea Milliei. Te rog Sally, te rog să nu-i dai voie.

— Sigur că nu. Devotamentul tău îmi este cum nu se poate mai prețios.

Totuși se debarasă de el cît putu de repede, ca să poată coborî la Milli.

Fosta dansatoare de la "Gaiety" era într-o vervă extraordinară. Nu pomeni însă niciodată numele lui Drew, deși Sally a încercat de cîteva ori să aducă discuția pe acest făgaș. Nu pomeni însă nimic, nici de Raymond. Singurul ei subiect de conversație au fost filmele.

— Vreau să înființez o societate de filme: "Milli Macqueen, et co". Am cunoscut un conte italian, teribil de bogat, care vrea să finanțeze primul film, cu condiția ca el să fie regizorul. N-a mai regizat niciodată pînă acum, dar cui îi pasă? O să-i dau un asistent de regie deștept, și acela o să facă treaba pentru el. Trebuie să găsesc un scenarist bun, să ne scrie o poveste frumoasă. Am o idee...! Tu ai să fi eroina principală Sally. Ești grozav de potrivită pentru rol. Imi amintești de Vivian Leigh cînd era foarte tînără. O să ne distrăm grozav. Fiecare secvență din film costă opt mii de lire sterline. Dar e mai mult ca sigur că o să fie un succes. Dar fetițo, ce-i cu tine? Ești groaz-

nic de neglijată. Nu te-ai coafat de mult, și nu ți-ai făcut manichiura.

— Ai uitat că nu mai am bani?

— Oh, mititica mea! Noroc că eu am.

— Dar nu pot primi banii tăi, Milli.

— Si mă rog, de ce nu? Eu cum i-am putut primi pe ai tăi? Fii bună și telefonează la coafor, să ne rețină oră la amîndouă! Diseară luăm masa cu contele.

— Dar Milli, am o întîlnire...

— O întîlnire? Sper că nu cu tînărul acela placid, care mi-a spus "Imi pare bine de cunoștință".

— N-a spus chiar așa.

— In fine, ceva de felul îsta. Nu se poate să-ți placă un asemenea tip. Nu-i un om din lumea noastră. O fi băiat drăguț și cumsecade, nimic de zis, dar nu e genul de om, lîngă care te-ai putea simți bine. Lui Drew nu i-ar place să știe, că ai de-aface cu asemenea oameni.

In fine, numele lui Drew fusese rostit!

— Nu știi cîtă importanță are dacă lui Drew i-ar place sau nu. Divorțez de el.

— Intr-adevăr?

— Da. Intenționez să divorțez de Drew și să mă mărit cu Raymond.

— Si crezi că asta are să-ți dea fericirea?

Sally coborî privirea. Nu! Desigur că nu! Sally șita asta cum nu se poate de bine. Dar a fost prea îndurerată de Drew, chiar în ziua nunții ei, ca să poată să-l ierte.

— Ce s-a întâmplat cu Drew după plecarea mea la Roma? Nu mi-a scris nimic.

— A plecat... Apoi a apărut Raymond și s-a îndrăgostit de mine.

— Se îndrăgostește cam repede acest domn! E foarte frumos din partea lui că s-a îndrăgostit de fata căreia urmează să-i ia toată averea. Se ascunde ceva sub toată povestea asta. Nu-mi place acest om, Sally, și asta nu numai pentru că provine dintr-un mediu inferior, ci pentru că nu-i în stare să te privească în ochi. Îți ocolește privirea!

— Are un complex de inferioritate. E dominat de maică-sa.

— Nu îsta-i motivul. Nu cred în dragostea lui, de la prima vedere.

— N-ai crezut nici în a lui Drew...

— Da, dar Drew s-a îndrăgostit chiar de tine. În viața lui n-a fost mai îndrăgostit. Cu el e altceva. Eu una m-am temut numai că sentimentele lui nu ar dura. Dar Raymond nu-i îndrăgostit de loc. E ceva la mijloc, în toată afacerea asta.

— Da! Umblă după zestrea pe care știe că n-o am, ironiză Sally.

— Poate că totuși, o ai...

— Ce vrei să spui cu asta?

— Să presupunem că oamenii își n-au nici un drept la moștenire. Că au montat doar această istorie ca să pună mîna pe bani.

— Aici nu-i vorba de un scenariu de film, Milli...

— Ar putea fi unul, și încă grozav. Acum lasă-mă să lucrez! (Milli își luă creion și hîrtie). —

Prima soție a unchiului Brian, a murit în urmă cu mulți ani, lăsând în urma ei un fiu care azi trebuie să aibă vârsta de treizeci și cinci de ani. Raymond nu are, în nici un caz, mai mult de douăzeci și cinci. Deci, se poate presupune că nu e fiul unchiului Brian. Se poate presupune chiar, că unchiul Brian nu a avut nici un fiu.

— Vrei să insinuezi că e un impostor?

— Dar, e un impostor... în scenariul meu. ...Așa dar să continuăm. Al cui fiu e deci, Raymond? Probabil că al sorei fostei soții a unchiului Brian. Deci, nu e deloc fiul lui.

— Ai uitat însă adevărul. Anume că soția unchiului Brian nu a murit cu adevărat.

— Dar în scenariul meu, ea e cea care a murit. Cealaltă soră, rămasă în viață, avea un fiu. Cu alte cuvinte, femeia care revendică averea unchiului, nu este soția lui. E o impostoare, care pretinde că ea a fost cea cu care s-a căsătorit Brian... Acum, să ne gîndim mai departe. Desigur, cea pe care a ales-o Brian a fost cea mai frumoasă dintre cele două surori. Mama lui Raymond e drăguță?

Sally sări ca arsă. Din prima secundă în care a întâlnit această femeie a fost izbită de urîtenia ei. Il cunoscuse destul de bine pe unchiul Brian, ca să știe că acest om a avut un adevărat cult pentru ceea ce e frumos, și n-a înțeles nici ea, cum de s-a putut lega de o asemenea femeie vulgară.

— Ideia din scenariul meu, e că acești impostori doresc să ajungă la o înțelegere, înainte de a se înfă-

țișa tribunalului, deoarece știu foarte bine că vor suferi un eșec. Au vorbit ei vre-odată de un proces?

— N-au făcut tot timpul decît să evite procesul. În primul rînd mama, care la prima convorbire telefonică a și anunțat că fiul ei vrea să ajungă la o înțelegere fără să trebuiască să se judece. Si Raymond... Spunea că nu ține la bani. Că ar fi deajuns să i se facă mamei lui un "cadou" de zece mii de lire, ca totul să fie în perfectă ordine.

— Asta confirmă teama impostorului.

— Nu te cred Milli! strigă Sally cu pasiune. Nu pot să te cred! Dacă încetez să am încredere în Raymond, nu știu ce are să mi se întîmple. După cele ce mi-a făcut Drew, asta ar fi prea mult. Ce vrei să-mi faci, Milli? Să mă lipsești de ultima picătură de încredere în oameni și adevăr?

— Nici nu mă gîndesc. Nu fac decît un scenariu de film. Hai să trecem mai departe... Deci, tînărul este fiul celeilalte surori, cea urîtă, și nu are treizeci și cinci de ani ci cu zece ani mai puțin. Conspiră cu mama lui s-o escrocheze pe moștenitoarea legală a averii. ...Tu ai să joci rolul îsta, fetițo. Ti se potrivește ca o mînușă... Tînărul, știind ce consecințe ar putea avea descoperirea faptei lui, se hotărăște să se însoare cu moștenitoarea. Ce poveste îngrozitoare... Si atît de aproape de realitatea vieții.

— Nu-i deloc aproape de realitatea vieții. E aproape de lumea care creiază himere pe care oamenii trebuie să le creadă. De lumea ta și a lui Drew, și a tuturor prietenilor voștri, artiștii. Dar nu de lumea lui Raymond. El mă iubește!

— Sigur! Intr-un scenariu de film, dragostea e cea mai mare importanță. Dar Raymond din poezia mea, e pur și simplu îngrozit când află că bota moștenitoare s-a recăsătorit. Asta îi dă toate platurile peste cap. Pregătise o minunată scenă de “drăoste la prima vedere”, și când colo, când dă cu ochii e față, află că e din nou căsătorită. La așa ceva nu se teptase și capătă pur și simplu un șoc!

Sally închise ochii. Când a venit la ea, Raymond s-a adresat la început cu “domnișoara Hall”. N-a putut face nici o legătură între Annabel Sarah Hall spre căsătoria căreia au scris toate ziarele, cu Sally Hall, fosta soție a unchiului Brian. Când a aflat că e din nou căsătorită, s-a făcut alb ca varul. Oare Milli e dreptate? Nu! Categorie nu! Nu-mi pasă de mai-sa. E îngrozitoare. Dar Raymond e un băiat bun chiar puțin timid. Un băiat? Când l-a văzut prima dată, Sally a fost mirată că băiatul acesta are treizeci cinci de ani. Nu arăta mai în vîrstă decît ea.

— Felicitări pentru imaginația ta bogată, Milli. Cum mă duc să pregătesc masa. Vino la mine, când strig.

Sally se înapoia în apartamentul ei.

Rămasă singură, Milli abandona zîmbetul indulgent și ironic, care-i luminase pînă atunci obrazul. Țăsurile i se înăspiră. Puse mîna pe telefon și-l lua la telefon pe Fordyce.

פונדק סימון
סמנת לונדון
FOMRANTZ SIMON
COAFOR
המנהל הכללי של המבחן

Pînă la urmă se dovedi că banii îi aparțineau lui Sally. Presimțirile lui Milli fuseseră juste. N-a fost vorba decît de o înscenare, a mamei lui Raymond.

— Ești o femeie minunată, Milli, o feliicită domnul Fordyce.

— Cîtuși de puțin. Nu posed decît un bun simț și experiența vieții. În clipa în care l-am văzut pe băiatul acela, mi-am dat seama că e un escroc. Instinctul meu de artistă m-a avertizat! “Joci teatru, băiatule, — mi-am zis, — dar joci prost”. Era prea dulceag, prea rușinos, pentru un băiat din zilele noastre. Mi-am întors ochii de la el, apoi deodată, l-am privit drept în față, prin surprindere. Masca îi căzuse pentru o clipă, dar asta mi-a fost deajuns. Apoi am început să montez acțiunea în mod logic, ca orice scenarist de film...

Lui Milli nu i-a fost greu să se deplaseze pînă la Oxford. Cunoștea numele chelneriței care a fost soția lui Brian: Annie Hallyday. La colegiu nimeni nu i-a putut spune nimic despre ea. Era și normal. Tre-cuseră patruzeci și șase de ani, de atunci. A început apoi să colinde toate cafenelele și restaurantele din orașul universitar. Într-o străduță dosnică, pe frontispi-ciul unei case vechi și urîte, i-a sărit în ochi, o firmă: “A. Halliday”.

A intrat și a întrebat de Annie Halliday care a trăit prin acele locuri, în urmă cu patruzeci de ani. Fata de la teighea a strigat: “Bunicule!” — și imediat un domn bătrîn a intrat în prăvălie.

— Bunicul a cumpărat prăvălia de la familia Hallyday, — explică tînăra.

Milli zîmbi, amabilă:

— Mă interesez de o oarecare Annie Hallyday...

— A murit! o întrerupse bunicul. Sunt treizeci și șase de ani, de atunci.

— Dar, n-a avut o soră?

— Hilda? Nu-i nimic special de spus despre ea. E ființa cea mai lipsită de farmec din cîte cunosc. Nu ca biata soră-sa. Toți băieții au fost nebuni după ea, pe vremea cînd era chelneriță aici. S-a măritat cu un student nebun, dar a murit săraca, imediat după asta.

— A lăsat copii?

— Nu. Annie n-a avut copii. Dar Hilda are un băiat, din căsătoria ei cu Andy Winderbottom. Au locuit chiar pe strada asta, ani de zile. Nu s-ar putea spune ca Ray a fost un copil prea reușit. Era mai mult la închisoare decît acasă, încă din timpul școlii. Si le-neș, ca taică-su. Se ținea de pungășii, în loc să muncească. Maică-sa săraca, mai lucra cîteodată, ca să-l țină. După ce a murit Andy, au dispărut amîndoi. Dar nu cred că au făcut mare lucru în viață. Băiatul nu-i soi bun!

— Cum arată Hilda, și cînd ai văzut-o prima oară?

— Oribilă!

— Ai putea s-o recunoști, dacă ți s-ar cere?

Bunicul era gata să recunoască pe oricine, în schimbul a douăzeci de lire. Intr-o zi, stabilită dinainte, bătrînul a venit la biroul domnului Fordyce și a

demascat-o pe Hilda, și pe fiul ei Raymond, față de Milli și Sally.

— Imi pare bine că te văd, din nou, după atîta vreme, Hilda. Si de tine mă bucur Ray, fiule. Am crezut că ești iar la pușcărie.

După asta, și-a luat banii și a plecat.

Domnul Fordyce a întrebat-o pe Sally, dacă vrea să dea în judecată perechea, prinsă asupra faptului. Ar fi urmat să primească, desigur, mulți ani de închisoare.

Sally nu era capabilă să vorbească. Noua decepție îi distrusese complect moralul. Milli a fost cea care a hotărît, în locul ei:

— Lasă-i să plece, Fordy. În fond, ne-au furnizat un grozav scenariu de film.

CAPITOLUL 15

— Am luat astăzi masa cu Drew, — spuse Milli cîteva zile mai tîrziu.

Era prima veste de la el, din ziua despărțirii...

— A dus-o destul de greu pînă acum. A făcut tot felul de munci, săracul de el! A fost și spălător de geamuri. Acum are un post în cinematografie. A început să lucreze, la studiourile "Teddington". E un călăreț minunat, ca toți irlandezii. Primește treizeci de lire pe zi, ca dublura unei vedete. Trebuie să turneze toate scenele de performanțe periculoase.

"Performanțe? Performanțe periculoase?"

Inima Sallyei păru că vrea să-i sară din piept.

— Dar, ar putea să se rănească! sări ea, instinctiv,
— Sigur. Există și posibilitatea asta. Dar salariul e bun.

Sally își ținu respirația, apoi întreabă:

— Ce se mai aude cu Paula Banks?

— Paula? N-ai auzit? A plecat în America, a doua zi după căsătoria ta. E unul din manechinele cele mai la modă. Se pare că americanii îs nebuni după ea.

— Dar, nu-i îndrăgostită de Drew?

— Dumnezeu, doamne, ce-i în mintea ta? N-a fost decît geloasă. O Paula Banks, nu poate ierta unui bărbat, care îi întoarce spatele. E prea convinsă că îsta e numai dreptul ei. Poate că l-ar fi iertat pe Drew, dacă tu ai fi fost o sperietoare. Dar cum ești drăguță și cu cel puțin zece ani mai tânără decît ea, a considerat insulta prea mare. O femeie ca Paula poate ierta orice, dar nu să fie părăsită pentru o fată mai tânără decît ea. Am văzut-o în timpul ceremoniei și încă de pe atunci mi-am dat seama, că îți pregătește ceva. Reacția ta, i-a satisfăcut și mai mult orgoliul. Probabil că a plecat liniștită, în America... Apropos, Drew ți-a transmis ceva. E dispus să-ți dea divorțul oricînd vrei. Pare destul de grăbit să termine cu această căsătorie.

Dacă i-ar fi căzut o bombă pe cap, Sally n-ar fi trebuit să fie mai buimăcită. Drew vroia divorțul, ca să poată încheia acest nefericit capitol din viața lui.

— I-am povestit că ți-ai recăpătat averea și s-a bucurat foarte mult pentru tine. Bine înțeles, asta îl absolvă de grija de a te întreține. Era foarte preocu-

pat de asta. Desigur că din ceea ce câștiga spălând geamuri, n-a avut ce să-ți trimeată. Dar mi-a scris în Italia, și m-a rugat să am grijă de tine. I-am trimis imediat ceva bani. N-am putut suporta ideea, ca Drew al meu, cel atît de pus la punct, spăla geamuri într-un local. Mi-a înapoiat banii cu un bilețel în care spunea, că munca pe care o face, îl amuză. Bietul Drew! Am plîns.

Sally, plîngea și ea.

— Mi-ai spus că nu știi nimic despre el.

— Ce era să fac? Așa m-a rugat el să-ți spun. În fond, e fratele meu și îl iubesc din tot sufletul, chiar dacă uneori nu sunt de acord cu ceea ce face. Sunt fericită că totul s-a sfîrșit spre binele vostru. E ca la teatru. Pînă la urmă totul se termină cu bine. Tu ți-ai recăpătat averea, și acum ești pe punctul de a obține și divorțul. Il ador pe Drew, dar sunt convinsă că îți va fi mai bine fără el. Sunt la fel de mulțumită de acest divorț, ca și tine.

Sally nu era mulțumită deloc. Abia acum își dădea seama că a greșit, lăsîndu-se purtată de gelozie. Nu putea fi fericită fără Drew. Il iubea și știa că nu va putea iubi pe nimeni altul, în viață. Nu vroia să divorțeze. Il vroia pe Drew, și nu știa cum să-l recucerească. Nu îndrăznea s-o roage pe Milli să-i vină în ajutor. Pînă la urmă, se hotărî să-i scrie:

“Dragă Drew

“Imi pare nespus de rău, că lucrurile au luat o asemenea întorsătură. M-am purtat îngrozitor, dar trebuie să iei în considerație că am fost șocată, de

ceea ce am văzut. Nu știu ce să-ți spun, dar ași vrea să înțelegi că țin la tine, și dacă ești dispus să mă ierți, cred că am putea încerca să reluăm viața noastră în comun. Nu vreau să divorțez. Dacă nu iubești pe altcineva, poate ai vrea să ne întâlnim și să stăm de vorbă? Desigur că, dacă iubești pe altcineva, asta schimbă situația, și mă voi supune soartei. Sally”.

A așteptat zadarnic luni de-a rîndul răspunsul.

Pînă la urmă Sally înțelese că el nu va răspunde. Totul se terminase. Milli a avut dreptate. Drew încetase s-o iubească, cu aceeași iuțeală cu care s-a îndrăgostit de ea. Dar, Sally era convinsă acum că soțul ei nu s-a căsătorit cu ea, pentru bani. Dacă ar fi fost așa, ar fi zburat imediat, s-o recucerească.

CAPITOLUL 16

Între timp Compania de filme “Milli Macqueen, luă ființă. Contele talian a oferit trei sferturi din investițiile necesare, iar un sfert, a fost investit de Sally, cu permisiunea lui Fordyce. Milli plănuia să turneze trei filme pentru început, cu Sally ca vedetă principală. Norocul i-a zîmbit de la bun început. Primul film a produs senzație. Incasările au întrecut așteptările. Era un spectacol comic, de prima clasă. Nu era o realizare grozavă, — în schimb dăduse o lovitură de cassă.

Cel mai uluit a fost, bine înțeles, Fordyce, care nu înțelegea nimic. Se așteptase ca banii să fie pierduți.

Milli și Sally continuau să locuiască în Baker Street. Milli își renovă partea ei de apartament, pentru a o face adecuată noii ei situații. Intre timp, locuia în aripa rezervată pentru Sally, care contrar prevederilor, începuse, după realizarea filmului, a fi considerată o artistă dotată și de mare viitor.

Intr-o dimineată. Sally pregăti ca de obicei ceaiul și îl aduse în dormitorul prietenei ei. O găsi zăcînd cu capul pe perne, palidă ca un cadavru. Părea foarte bolnavă. Deodată, cei șaiszeci și patru de ani ai ei, apărură întipăriți pe trăsăturile feței.

Sally îngheță de frică. Oare Milli suferise unul din acele atacuri de inimă, atît de frecvente la persoanele mai în vîrstă?

— Milli, ce s-a întîmplat?

Fără să scoată un cuvînt, Milli îi întinse ziarul și-i arătă o notă din josul paginii. Tremura toată. Sally luă ziarul și citi:

“O “DUBLURA“ DE FILM, GRAV RANITA”

“Drew Macqueen, fratele faimoasei actrițe Milli Macqueen, a fost grav rănit, în timp ce executa o îndrăzneată performanță, în calitate de dublură a actorului principal dintr-un film. Accidentul s-a întîmplat noaptea trecută la studiourile “Gloriosa”. Domnul Macqueen a fost transportat de urgență la spital,

unde se află de atunci, în stare de inconștiență. Există foarte puține șanse, de a fi salvat.”

Sally reciti de câteva ori notița din ziar. Nu-i venea a crede că e vorba de Drew. Nu era de mirare, că dîrza Milli a fost zdrobită. “Dar eu nu am voie. Una din noi trebuie să fie tare”, — își spuse ea, adunîndu-și fiecare atom de putere, de voință, din ființa ei. Drew avea nevoie de ea. Dacă își pierdea cumpătul însemna că îl părăsește.

Lacrimile curgeau șiroaie pe obrazii Milliei. Sally privea uimită la această necunoscută Milli, care își pierduse controlul, și înțelese că nu putea s-o ajute cu nimic. Sărmana femeie, murmură fără șir, “Drew, frățiorul meu, copilul meu... S-a născut cînd aveam deacum treizeci de ani. Mama a murit dîndu-i viața. Parcă îl văd pe tata, sfîrșit de durere... Am venit acasă, de la spectacol... tata m-a luat de mîină și m-a condus spre camera în care era mama, întinsă pe pat, ca o păpușe de ceară... mi l-a pus pe Drew în brațe... nu avea decît câteva ore... Milli, de acum încolo, e al tău... tu îi vei fi mamă... e copilul tău... sunt prea bătrîn ca să-mi iau răspunderea asta... i-am promis că voi avea grijă de el toată viața. Si astfel Drew a devenit copilul meu. L-am adorat, și m-a adorat. N-am fost despărțiți niciodată. M-am lăsat de multe ori flămîndă, ca să-i dau lui Drew ultima bucătică de pîine... și la fel ar fi făcut și el pentru mine, dacă ar fi fost nevoie... și acum...”

Sally telefonă la redacția ziarului, și reuși să vorbească cu un glas răspicat, ce o uimi pe ea însăși:

“Vorbesc din partea doamnei Milli Macqueen. Imi puteți spune la ce spital se află fratele ei?” I s-a răspuns că vor încerca să afle, și îi vor telefona. S-au oferit chiar să telefoneze la spital, pentru a afla vești despre Drew. Sally era perfect stăpână pe sine.

Curînd avu răspusul dela ziar. Drew continuă a fi în stare disperată. Ea își notă adresa spitalului și curînd o mașină le transporta în afara Londrei. Sally se gîndea la Drew și își dădea seama cît de mult îl iubește, că nu va iubi pe nimeni altul, niciodată. Instinctele primitive de gelozie, au făcut-o să-l alunge de lîngă ea, chiar în noaptea nunții lor. Drew îi ceruse să aibă încredere în el și la prima încercare ea l-a trădat. Ca și cum banii ar fi avut vre-o importanță! Admițînd că Drew s-a căsătorit cu ea, știind că e bogată iar el sărac. Ce era atît de rău în asta? Unchiul Brian a învățat-o să primească tot ce e bun de la viață. Să primească, și să dea. Dar niciodată să nu pună problemele materiale înaintea celor sufletești. N-a știut să-l asculte, și și-a distrus fericirea. Sally se detesta pe ea însăși, pentru ce a făcut.

Gîndurile i se zbătură în creier, ca niște păsări închise într-o colivie, pînă cînd, după ore de drum, au ajuns la spitalul unde zăcea iubitul ei.

Drew era încă în stare de inconștiență. Cele două femei, au urmat sora la patul lui. Drew era la fel de alb la față, ca cearșafurile pe care era întins. Sally nu și-ar fi imaginat niciodată că Drew poate arăta așa. Capul îi era bandajat, și un picior, în ghips, îi ieșea afară de sub plapumă.

Directorul spitalului le-a pus o cameră la dispo-

ziție, flatat că o poate avea de oaspete, pe faimoasa Milli Macqueen.

Au început să se înșiruie zile grele de așteptare cu inima strânsă de îndoieli. Cei mai de seamă chirurgi s-au oferit să-l opereze pe Drew. Numele lui Milli părea o obligație pentru ei. O operație urma altelea, tratamentele cele mai scumpe erau încercate. Într-o zi, în fine, veni medicul șef și anunță:

— Milli, Drew vrea să te vadă!

Milli alergia la clinică, împreună cu Sally.

— Întâi întru eu, apoi vin să te iau pe tine, spune ea.

Dar când se înapoiă, fața ei exprima milă.

— Trebuie să te resemnezi, Sally, zise ea. Drew refuză să te vadă.

Sally a presimțit tot timpul că aceasta va fi reacția lui Drew. Sperase în adâncul inimii ei, că soarta a provocat acest accident, ca să le dea o ultimă șansă de a se regăsi. Fusesse o speranță egoistă, greșită. Drew nu o va ierta niciodată.

Acasă, Sally i-a spus Milliei: "Drew trebuie să aibă tot ce se poate cumpăra cu bani. Vreau să nu se facă nici un fel de economii. Eu voi plăti totul. Slava Domnului că am banii unchiului Brian. La ce altceva ar putea folosi?"

Milli zîmbi:

— Sigur dragă. Ce altceva ai putea face cu banii? Ești încă îndrăgostită de Drew. L-ai iubit întotdeauna și cred că îl vei iubi și de aci înainte, toată viața ta. E o nenorocire! Asta înseamnă că ești obligată

să pășești singură prin viață, dacă cel pe care-l iubești nu poate păși alături de tine.

La cuvintele blânde ale prietenei ei, Sally își pierde toată puterea de rezistență.

— Il iubesc, și l-am pierdut din cauza geloziei mele. Am privit dragostea și căsătoria ca ceva ce aparține poveștilor cu zâne, ca un paradis roz și nu ca realitate. Am crezut că voi trăi într-o lume în care va domni dragoste, pacea sufletească și frumusețea. Paradisul roz mi l-a distrus Paula.

— Erai foarte tânără și lipsită de experiență, fetițo..

— Eram nebună! Dar dacă Drew mă va ierta, am să mă schimb complet.

— Sally, pentru numele lui Dumnezeu, nu-l mai idealiza pe Drew! Nu trece de la o extremă la cealaltă. Nu trebuie să te acuzi de nimic. Acum spui că toate s-au întâmplat din vina ta, când el e la fel de vinovat ca tine. De ce n-a venit la tine, să-ți povestească cinstit, totul, în legătură cu Paula? Ar fi putut foarte ușor să-ți spună: "Ascultă Sally, Paula umblă cu tot felul de minciuni, ca să distrugă legătura dintre noi. N-o mai iubesc, și nici ea nu mă mai iubește pe mine, dar orgoliul ei este rănit de faptul că am părăsit-o". Dacă Drew ți-ar fi vorbit deschis, sunt convinsă că l-ai fi iertat și n-ai mai fi luat în seamă ce face sau ce spune Paula. Orice fată iartă cu ușurință un păcat mărturisit sincer. Drew însă, n-a avut bunul simț să se poarte cinstit. Ii era frică să nu te piardă. Te-a iubit, știi?

Da, știa! Drew a iubit-o cu toată intensitatea, cu toată impulsivitatea temperamentului lui de irlandez,

din prima clipă în care a văzut-o. Nu l-a interesat cine e, de unde vine, și nici câți bani are. Dar ea n-a știut să-l păstreze și l-a pierdut pentru totdeauna.

Compania de filme "Milli Macqueen Ltd", era la al doilea film al ei. Sally avea un rol destul de important și se străduia să-i facă față cu măiestrie. Milli jubila:

— Intotdeauna am spus că ai privirea lui Vivien Leigh. Trebuie să scriem scenarii speciale pentru tine, să punem în evidență aerul tău patetic, de pisicuță pierdută.

Pe Sally n-o mai interesa atît de mult, să fie ac-triță. A juca un rol, devenise pentru ea ca o ocupație oarecare. Zilele se scurgeau toate la fel, iar cînd filmul lua sfîrșit, urmau aceleași și aceleași dineuri de gală, aceleași dejunuri în restaurantele șic, aceleași întîlniri cu colegii, aceleași bîrfeli...

Intre timp, Drew a ieșit în sfîrșit din spital, dar el nu s-a înapoiat la casa din Baker Street. Si-a în-chiriat un apartament foarte elegant într-una din su-burbiile Londrei. A avut și el un rol mărunț în cel de al doilea film al Milliei, dar Sally n-a avut ocazia să-l întîlnească niciodată. Scenele puține în care au apărut, au fost turnate întîmplător — sau poate nu întîmplător, — în alte zile decît cele în care Sally apărea pe platou.

După al doilea film, a urmat al treilea, apoi al patrulea... Producție în serie, de care Milli era plic-tisită pînă peste cap, dar din fericire nu și spectatorii. Munca actorului de film, nu se aseamîna deloc cu cea a actorului de teatru. În cinema, acțiunea nu se

desfășoară în timpul turnării, în ordine cronologică. Secvențele se toarnă după un anumit program, astfel că actorii pot juca într-un film fără să se întâlnească niciodată.

După trei zile de turnare a noului film, sosise timpul ca Sally să apară pe platou. Era pregătită, în rochia albă de mireasă, cu voalul de tulle și florile de lămâiță prinse pe cap, — gata să înceapă turnarea. La o întâlnire cu Drew nu mai spera, deși se gândea de multe ori la “paradisul roz” pe care l-a pierdut.

Iși luă textul și păși în fața obiectivului. Turnau scena No. 43 în care mirele și mireasa se întâlnesc înainte de cununie. Era o scenă de dragoste.

Deodată, auzi vocea lui Drew: “Sally!”.

Se uită împrejur. Era Drew, îmbrăcat în haine de mire. Drew, era mirele ei din film!

Zdrobită, stătea în fața lui, fără să poată scoate un sunet. Primul care și-a venit în fire a fost el, iar privirea i-a redevenit rece și furioasă:

— Imi imaginez că gluma asta reușită, a fost ideia sorei mele. Nu pot crede că tu ai fost acela care...

— N-am avut habar de nimic, — reuși ea să îngîime.

Ceva nu mergea. Regizorul șef dădu un ordin scurt: “Tăiați scena”. Reflectoarele încetară să-i mai orbească și se pomeniră amîndoi izolați, într-un colț, în timp ce operatorii se certau între ei.

— Nu pot decît să-mi cer scuze, — continuă

Drew. Dar nu-i deajuns. Am să predau partea mea din afacere și am să plec.

— Drew! Nu poți să ratezi turnarea filmului!

— Stiu. “Spectacolul merge înainte!” De data asta însă, nu-i așa. Am să plec. Nu pot juca rolul de mire, al propriei mele soții, care m-a aruncat din viața ei.

— Drew, trebuie să-ți spun... Te iubesc. Niciodată în viață, nu voi iubi pe altcineva. Te rog, dă-mi posibilitatea să încerc o nouă viață alături de tine. Iartă-mă pentru tot ce ți-am spus. Vino înapoi la mine... Desigur, dacă iubești pe altcineva, atunci...

— Nu iubesc pe altcineva. N-am să iubesc niciodată... Detest toate femeile!

Deodată, studioul se luminează. Pe obrajii lui Sally, curgeau șiroaie de lacrimi. A pierdut! I-a spus lui Drew că îl iubește, dar pe el nu l-a interesat!

Reluăm scena.

— Drew, i-ați în brațe logodnica, strigă regizorul.

Era în brațele lui. Drew o privea, zâmbindu-i cu duioșie. Da! Un actor bun. Milli avea dreptate. Inima lui Sally păru că se sfîșie, când buzele lui se uniră cu ale ei. „Te iubesc! Te iubesc, și niciodată de acum înainte, n-am să te mai las să pleci de lângă mine”.

— Ce dracu faci acolo, Drew? strigă regizorul. Fă bine și spune ce scrie în scenariu!

În sfîrșit, Sally înțelese că Drew crede ceea ce spune.

— Iubitule! Iubitule... Am fost nebună... Te iubesc, Drew...

— Ce-i asta? Aveți de gând să spuneți ce scrie în scenariu, da sau nu?

Drew nu juca teatru. Sally înțelese și în momentul acela de extaz, că Milli a avut dreptate. Soțul ei o iubea, la fel de mult cât îl iubea ea pe el.

Regizorul părea apucat de o criză de nebunie furioasă, în schimb operatorii lucrau de zor. Nu te întâlnești în fiecare zi, pe platoul de turnare, cu o poveste de dragoste adevărată. Tot personalul studioului înghițea, scenă după scenă, cu o aviditate uluitoare. Toată lumea știa desigur că cei doi au fost căsătoriți și că ceva n-a mers în căsnicia lor. Stiau deasemeni că de acum încolo, totul va merge de minune.

Sally și Drew au regăsit paradisul roz pe care l-au pierdut.

Intr-un colț, Milli zâmbea fericită...

— SFIRSIT —

פומרנץ סימון
מספרה לגברות
POMERANTZ SIMON
COAFOR
מרכז המסחרי קרית-שמונה

Triologia Dragostei

3 romane

de MOSE MAUR

- 1. NUMAI DUMNEZEU NU FACE
UMBRA**
- 2. BARBATII VAD PRIN OCHII
FEMEILOR**
- 3. FIECARE IUBIRE ISI ARE
DESTINUL EI**

Aceste romane desbat frământarea femeii în luptă cu dragostea și instinctele punând problema: are dreptul femeia singuratecă la dragoste și viață sexuală?

PRETUL FIECARUI ROMAN 2.50 LIRE

Comenzile se adresează la: POB. 913 Ramat Gan

Plata se face la primirea cărților.

P.O.B. 913 RAMAT-GAN ANUNȚA:

Următoarele cărți se pot comanda pe adresa de mai sus:

ROMANE

- Numai Dumnezeu nu face umbră de Moșe Maur
- Bărbații văd cu ochii femeilor " "
- Fiecare iubire are destinul ei " "

O triologie a dragostei, care pune problema: Sunt 300 milioane femei mai mult decât bărbați; au ele dreptul la dragoste și viață sexuală?

Prețul fiecărui volum: 2.50 lire exemplarul.

DOCUMENTAȚIE

- Istoria modernă și contemporană a Israelului de Moșe Maur 2 lire
- Israel de Dr. Eduard Ellenberg 4 lire
- De ce a izbucnit războiul de șase zile? 2 lire

DICTIONARUL ECONOMIC de Moșe Maur
recomandat pentru contabili și funcționari
avind termenii ebraici imprimați cu litere
latine și ebraice 3 lire

Se pot comanda și romanele „BIBLIOTECA DE O LIRA”.

Deoarece cheltuielile poștale, de expediție și de incasso ne privesc, nu putem executa comenzi mai mici de 2 lire.

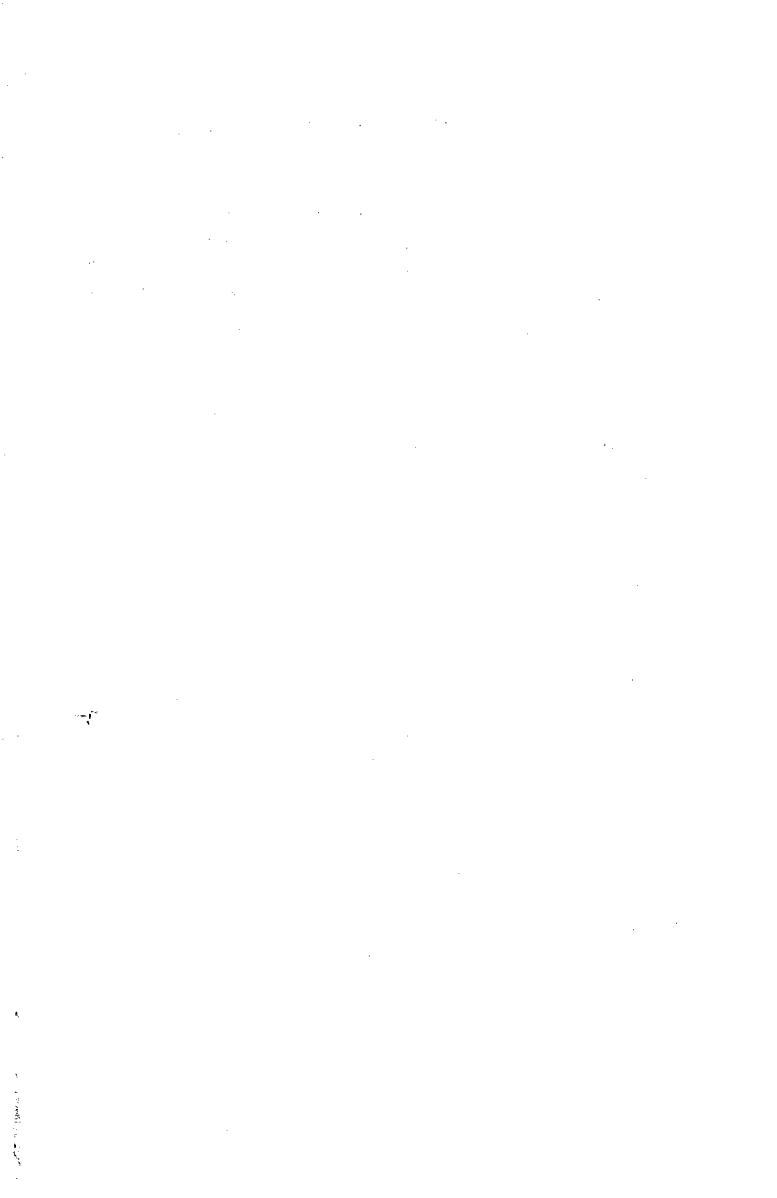
In „BIBLIOTECA DE O LIRA” au apărut:

1. „Dragostea nu cunoaște zăbrele” de Charlotte Bell
2. „Paradisul roz” de Evadne Price.

VOR APARE:

„Pasiune” de Vera Caspary

„O femeie a fost sedusă” de Moșe Maur.

CE E BIBLIOTECA DE O LIRA ?

„Biblioteca de o liră”, care apare sub îngrijirea d-lui MOȘE MAUR, își propune să publice, o dată pe lună, un roman complet din literatura universală contemporană. În acest scop ne-am pus în legătură cu agenții literare din USA, Anglia și Franța, obținând dreptul de traducere, a romanelor de mare circulație, care obțin succese, în capitalele lumii.

Concomitent cu traducerile din literatura mondială, „Biblioteca de o liră” va publica și lucrări originale, în măsura în care ele se vor încadra, în programul de editură.

Primul roman cu care „Biblioteca de o liră” și-a început apariția, e al scriitoarei engleze CHARLOTTE BELL, una din cele mai cetite scriitoare din Marea Britanie. Romanul „DRAGOSTEA NU CUNOAȘTE ZABRELE” a apărut la Londra în mai multe ediții și a fost tradus până acum în franceză, italiană și germană.

Tematica romanului, ca și eroii săi, au format și mai formează încă, subiectul de discuție al psihologilor și activiștilor sociali din Anglia. Subiectul e original, realist și lumea eroilor una necunoscută.

Al doilea roman, — cel de față e al scriitoarei irlandeze EVADNE PRICE. Romanul acesta „PARADISUL ROZ” e o fermecătoare demonstrație literară că „Paradisul roz” e cel al îndrăgostiților.

La 1 August va apare romanul „PASIUNE” de scriitoarea americană VERA CASPARI.

La 1 Septembrie va apare romanul „O FEMEIE A FOST SEDUSA”, de MOSE MAUR.